portal obert

del Seminari de Barcelona

ANY XVIII NÚM. 71 JUNY DE 2001 SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

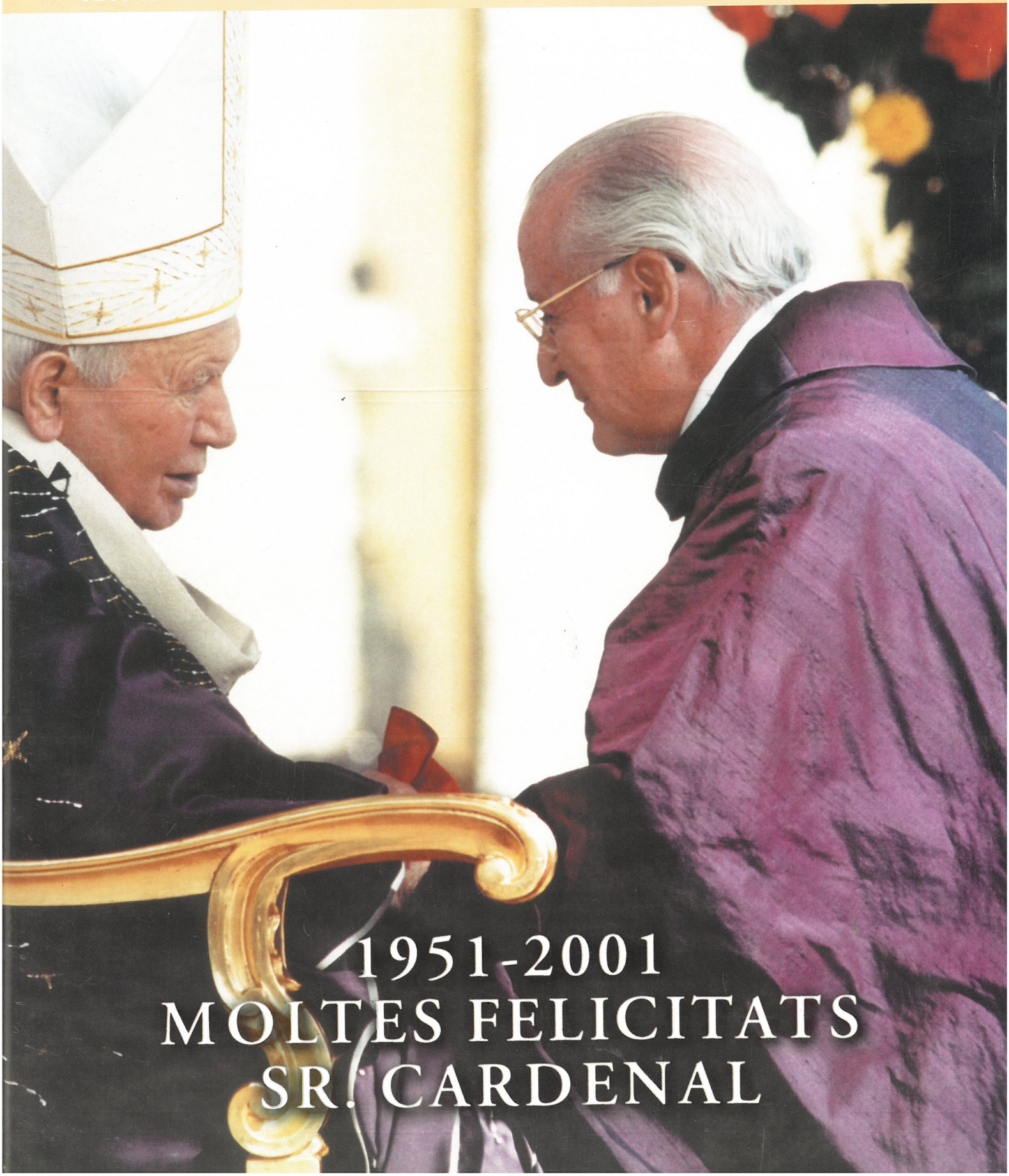

1951-2001
MOLTES FELICITATS SR. CARDENAL

CONTINGUT

3 Editorial

4 Crònica

Seminari

Rectorat

8 Exercicis espirituals

Sagrat Cor

St Josep de la Muntanya

St Josep Oriol

12 Setmana Santa a...

La catedral

14 Dia del Seminari

Jornada de Portes Obertes

Vetlla per les vocacions

Solemnitat de St Josep

19 Trobada de seminaristes

Catalunya i Mallorca

20 50è aniversari d'ordenació presbiteral del Sr Cardenal

22 Jornades de Formació

La dimensió afectiva

24 Formació

La formació espiritual

25 Introductori

Les sortides

26 Etapa pastoral

27 Lectorat

28 Què és el diaconat?

29 Ordenacions diaconals

Vicente Araque

Josep Rodríguez

31 Ordenacions presbiterals

Cristóbal Robledo

32 Viatge a Roma

I els camins ens portaren

34 Col·laboració

Homenatge a Mn Rovira

35 Seminari Menor

36 Col·laboració

II Simposi Família i Vida

38 Cap de setmana a...

Sant Martí de St Celoni

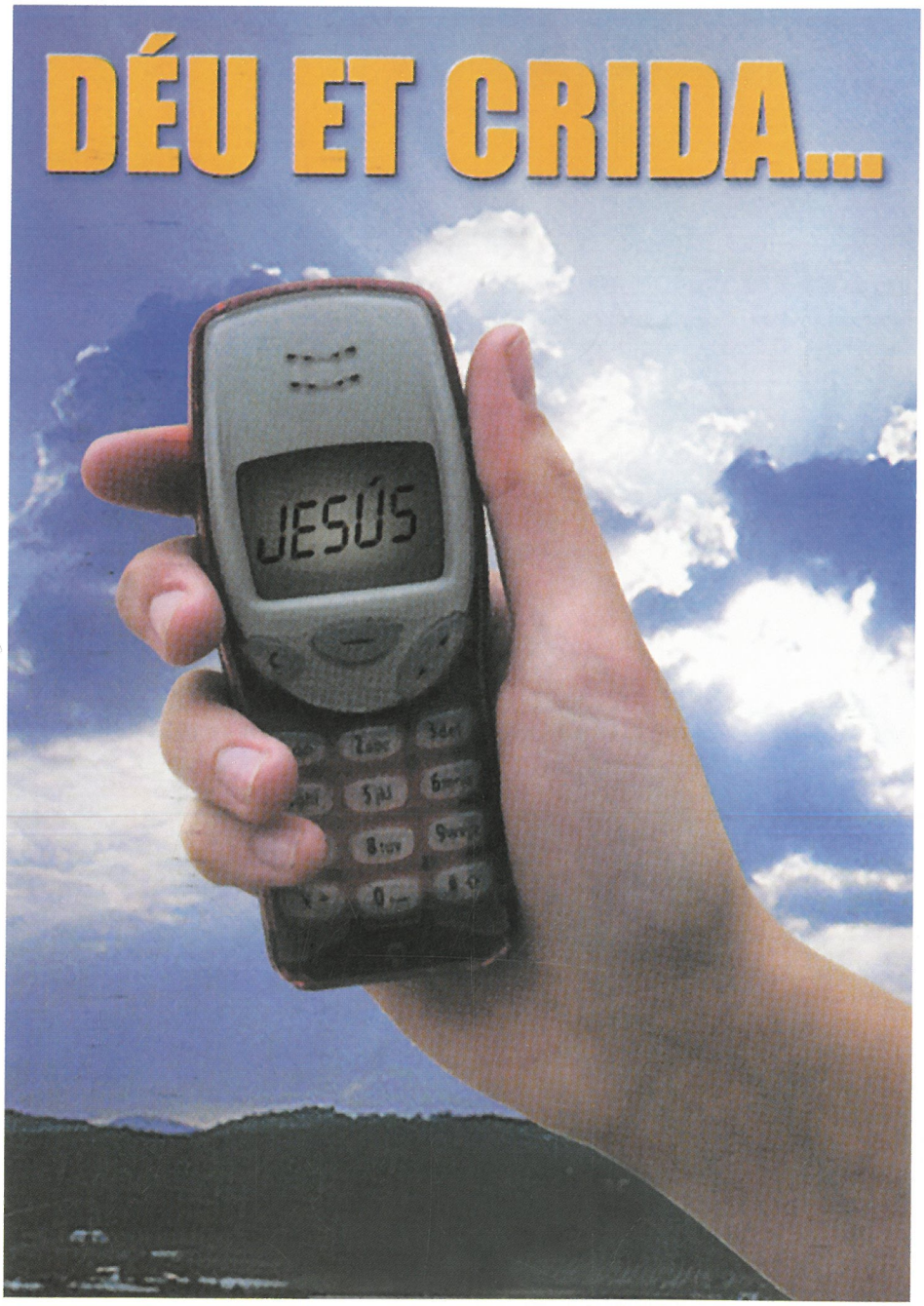

PORTAL OBERT

Juny del 2001. Num. 71

CONSELL DE REDACCIÓ

· Director:
Mn. Manuel Coronado Portillo

· Comunitat del Sagrat Cor
Carles Muñiz Pérez
Xavier Blanco Castro

· Comunitat de Sant Josep Oriol
Xavier Sanchiz Julibert
Simó-Pere Osorio López
Bruno Bérchez Cagigal

· Comunidad Sant Josep de la Muntanya
Artur Boardman Iranzo

Fotografia
Xavier Sanchiz Julibert

Maquetació
Xavier Sanchiz Julibert
Bruno Bérchez Cagigal

Impressió
Gràfiques Ossó, S.L.. T. 93 666 13 42

DL B-43509-86

http://www.arquebisbatbcn.es/arquebis/seminari/mksemina.htm

correu electrònic:
seminari.bcn@teleline.es

APASSIONATS PER DÉU I ELS HOMES

A LA CARTA NOVO MILLENIO INEUNTE el Sant Pare repeteix varies vegades la paraula "passió". Crec que ens convida a mirar el nou mil·lenni i tota la nostra vida des d'un viure apassionat que ens alliberi de les rutines i mediocritats que ens impedeixen ser homes enduts per la novetat constant de l'Esperit Sant que tot ho renova. Al Seminari, acabant ja el curs que el Senyor ens ha concedit, ple de gràcia i benedicci-ons, que ens ha fet créixer en el seu amor i practicar les virtuts, tot fent camí vers la desitjada ordenació sacerdotal, també hem intentat donar-li aquest sentit de viure apassionadament el moment present. És aquí i ara que avancem i ens preparem en aquesta comunitat del Seminari per servir a Déu i als germans en aquesta la nostra diòcesi.

Estem contents i agraïts al Senyor per tot el que Ell, al llarg del curs ens ha donat. Tot, fins i tot els moments difícils, que sempre hi ha en tot procés formatiu, ens han ajudat a madurar i créixer en el seguiment del Senyor. I també a l'acabament del curs, la comunitat del Seminari que forma als futurs col·laboradors del Bisbe diocesà, s'alegra de manera especial i comparteix la joia de la celebració del 50è. aniversari de l'ordenació presbiteral del nostre Arquebisbe el Cardenal Ricard M. Carles. Amb ell i amb tots els preveres de la nostra diòcesi que celebren aquest aniversari, volem agrair a Déu el seu exemple d'amor i fidelitat a l'Església fent visible al llarg de tants anys de servei l'amor i misericòrdia, la bona Notícia de Jesús, als homes i dones del nostre món.

Gràcies Senyor Cardenal i germans sacerdots, en nom de tota la comunitat del Seminari, pel vostre exemple de vida sacerdotal. Us demanem també la vostra pregària pel Seminari que és el cor de la diòcesi, i esteu segurs que amb l'ajuda de Jesucrist, Bon Pastor, volem seguir apassionadament la vocació de ser servidors de Déu i dels homes en el ministeri presbiteral en el moment de la història que ens toca viure.

I ara ja comença l'estiu, la formació continua amb un altre ritme i amb activitats diferents, però tots amb la mateixa ilAlusió de fer créixer i madurar la llavor de vocació que el Senyor ha sembrat en els nostres cors.

Que la Mare de Déu de Montalegre, Sant Josep i el beat Josep Maria Peris vetllin sobre nosaltres i beneeixin a tots els nostres amics i benefactors.

F. Prieto

Mn. Francesc Prieto, pvre.
Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

Agenda

Juny

- **Diumenge dia 10 a les 19h**. a la Catedral de Barcelona, seran ordenats de prevere Mn. Joan Carles Izquierdo i Mn. Josep Torrente. Hi sou tots convidats. Preguem per aquests dos nous sacerdots de la nostra diòcesi.

- El **diumenge 17** tots els seminaristes i equip de formadors assistirem a la celebració de la Solemnitat del Cos i la Sang de Crist, és a dir, el Corpus Christi, i a la processó que començarà al mateix Pla de la Catedral de Barcelona. Us hi esperem!

- El **dilluns 18** celebrarem la fi del curs amb la presència del nostre Arquebisbe que ens presidirà l'eucaristia i ens acompanyarà en el sopar.

- El **dijous 21 a les 20h**. tindrem l'última Escola de Pregària d'aquest curs. Serà una bona ocasió per acomiadar-nos fins l'inici del curs vinent i desitjar-nos un bon estiu.

- **Diumenge 24 de Juny a les a les 19h.** a Sta. Maria del Mar ens tornarem a aplegar per a acompanyar el nostre Arquebisbe, el Cardenal Ricard Maria Carles, en el seu cinquantè aniversari d'ordenació sacerdotal. De part dels fidels que l'han vist exercir el seu ministeri en diferents diòcesis: Moltíssimes felicitats i moltíssimes gràcies!!

- **Del 27 a l'1 de Juliol,** els companys d'Introductori, 1r. i 2n. de Filosofia participaran en la Peregrinació Diocesana a Lourdes organitzada per la Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona. Aquesta peregrinació d'enguany té la particularitat de ser una peregrinació exclusiva de nens i adolescents malalts.

Juliol

- Finalment ja en ple estiu (**del 23 al 27 d'aquest mes**) i entremig de campaments, rutes, casals i colònies, ens tornarem a retrobar tot el Seminari per anar per segon any consecutiu a Benasc (Osca), Pirineu aragonès, acompanyant el Sr. Cardenal i els companys de l'Etapa Pastoral passant uns dies de rutes i convivència per aquells bells paratges naturals.

BON ESTIU A TOTS!!!

CRÒNICA
ACTIVITATS DEL SEMINARI

Febrer

El dijous 22 a les 20 hores vam tenir l'acostumada **Escola de Pregària de Joves** a la catedral de Barcelona. Vam comptar amb la presència del nostre Arquebisbe i d'un bon nombre de joves de la nostra diòcesi.

El divendres 23 a primera hora de la tarda i, a la sala Sant Jordi del nostre Seminari, vam tenir una de les jornades de formació més interessants que s'han fet. La Dra. Margarita Bofarull, religiosa del Sagrat Cor de Jesús i professora de la Facultat de Teologia de Catalunya, ens parlà sobre **la dimensió afectiva en la formació del seminarista**. La conversa posterior abarcà tanmateix la dimensió de l'afectivitat en els adolescents i joves, amb els quals nosaltres ens trobem cada cap de setmana a les parròquies.

El diumenge 25 vam tenir l'habitual **recés mensual** durant tot el dia. La Comunitat de St. Josep Oriol anà a Tiana, i les Comunitats de St. Josep de la Muntanya i del Sagrat Cor de Jesús anaren a Rubí.

El dimarts 27, un dia abans de començar la Quaresma, en la celebració Eucarística de les 8 del vespre 8 companys nostres foren admesos als **Ordes Sagrats**. Presidí la celebració Mns. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona. Enhorabona!!

A l'endemà, dia 28, **Dimecres de Cendra**, inici de la Quaresma, vam tenir a les 7 del vespre la xerrada qua-

Visita guiada del Dia Portes Obertes

La Vetlla de Pregària per les vocacions al Seminari

resmal de Sr. Rector del Seminari que se centrà en el text del St. Pare per aquesta Quaresma, centrat en la conversió a Crist i el perdó com un dels signes clars i inequívocs d'aquesta conversió.

A continuació celebràrem litúrgicament el Dimecres de Cendra, inici de la Quaresma - temps de purificació - sense oblidar la nostra fita en tot aquest temps litúrgic: Preparar-nos per a celebrar la victòria de Jesucrist sobre el Mal i la Mort en la Pasqua.

Març

El dimarts 6 a les 19:30 h. vam celebrar la celebració comunitària del **Sagrament de la Reconciliació** a la Capella del Seminari. Un pas molt important en el nostre camí vers la Pasqua. Una ocasió per a acollir-nos a la misericòrdia del Senyor i donar-ne gràcies.

Joves en el Dia del Seminari

I així arribàrem al **Tríduum de St. Josep**, patró del Seminari, els dies 17, 18, i 19. Tot el Seminari, des de l'equip de formadors als treballadors passant per les germanes carmelites i els seminaristes, vam treballar amb molta il·lusió per a fer-ne uns actes i celebracions ben vius.

Així la tarda del dissabte 17, s'esdevingué la **II Jornada de Portes Obertes** al Seminari. Per segon any consecutiu, familiars, amics i membres de les comunitats d'origen del seminaristes i de les comunitats on actualment col·laboren, van poder visitar el Seminari. Una visita activa on els mateixos seminaristes explicàvem no només els espais físics, sinó també la vivència que s'hi fa. També vam tenir dues activitats especial com foren la visita guiada pels joves, i la Gimcana per als més menuts que vam acabar amb una pregària a la Capella.

A les 20 h. vam celebrar la **Vetlla de Pregària per les Vocacions Sacerdotals** que presidí Mn. Prieto, rector del Seminari Conciliar de Barcelona. La vetlla constà de la celebració de l'Eucaristia i d'una hora d'exposició del Santíssim Sagrament amb reflexions en clau vocacional de Mn. Joan Carles Izquierdo, Mn. Cristóbal Rodríguez i Mn. Josep Torrente, diaques, i del nostre company Vicente Araque que seria ordenat diaca a l'endemà.

Diumenge 18, a les 19h. i a la Capella del Seminari fou **ordenat de diaca** - pel nostre Arquebisbe, el Cardenal Ricard Maria Carles - el nostre company Vicente Araque. Una ordenació sempre és una festa molt especial per a tots els que formem la família del Seminari. Des d'aquí volem expressar la nostra alegria i la de tota la diòcesi per tenir un nou servidor en la persona del nostre company Vicente. Moltes felicitats!!

Dilluns 19, Solemnitat de St. Josep i després d'assistir a les classes pel matí, vam celebrar l'habitual **tarda cultural-esportiva** on segons els gustos es va poder participar del Torneig de Futbol Sala ente les diferents comunitats del nostre Seminari, o anar al cinema. El torneig fou guanyat - una vegada més - per la Comunitat del Sagrat Cor.

A les 20h. vam celebrar l'Eucaristia del dia de St. Josep que presidí el Cardenal Ricard Maria Carles i, en el sopar posterior, el mateix Cardenal entregà els trofeus del Torneig de Futbol Sala.

Tant el Sr. Cardenal com el Sr. Rector del Seminari, ens animaren a continuar el nostre camí de formació

El nou diaca Vicente Araque

Benedicció dels Rams durant els Exercicis.

vers el sacerdoci sota la protecció de St. Josep, per a santificació de l'Església i de tot el món.

Ja passades les festes de St. Josep, el diumenge 25 tinguérem el **recés** corresponent al mes de Març. La Comunitatde St. Josep Oriol anà a

Seminaristes durant la trobada.

Caldes de Montbui, i el Sagrat Cor i St. Josep de la Muntanya anaren a Tiana.

El dimecres 28 a les 22h. vam fer el **Via Crucis** al Seminari. Un Via Crucis preparat pels mateixos seminaristes amb texts bíblics i reflexions pròpies per a contemplar enmig del temps de Quaresma el camí de Jesús cap a la creu.

A l'endemà dijous 29, **l'Escola de Pregària de Joves** a la Catedral celebrà per els joves i per tothom que hi volgués anar una celebració comunitària del Sagrament de la Reconciliació. A destacar que el nostre Arquebisbe fou un més dels confessors que els joves van tenir a la seva disposició. Un altre graó cap a la Pasqua.

Abril

Com acabament del segon trimestre i a punt d'entrar en la Setmana Santa, les tres Comunitats del Seminari marxàrem d'**Exercicis Espirituals** del dia 5 al dia11.

La Comunitat de St. Josep Oriol anà a la Casa Cardenal Jubany (Banyoles) i els hi predicà els exercicis Mn. Homar, director espiritual del nostre Seminari.

La Casa d'Exercicis El Miracle (Miracle) anaren les Comunitats del Sagrat Cor de Jesús i de St. Josep de la Muntanya. Els hi predicà els exercicis Don Juan Carlos Vera, sacerdot diocesà i formador del Seminari de Madrid.

Per a tots foren uns dies de centrament en el Senyor, de pregària intensa, de silenci fructuós per a disposar-nos de la millor manera a viure el nucli de la nostra fe: La mort i resurrecció de nostre Senyor Jesucrist, en les celebracions de Setmana Santa i Pasqua.

A continuació tots retornàrem a Barcelona.

Els companys d'Introductori i 1r. de Filosofia s'estigueren al Seminari tota el **Tríduum Pasqual** tot assistint i ajudant en els oficis de l'Església Catedral de Barcelona. Els companys de la resta de cursos anaren a les parròquies on estan destinats a viure aquests sants dies.

El mateix Diumenge de Resurrecció al vespre, els seminaristes de 3r. i 4t. cursos iniciaren un **viatge-peregrinació** que els portaria durant tota aquella setmana a visitar la «Città Eterna»: Roma. El Dilluns de Pasqua cap a la una del migdia feien una ràpida visita a Pisa. A la tarda arribaven a Assís, on visitaren la ciutat i feren nit. I a l'endemà entraven a Roma destí final d'aquest viatge. Molta més informació sobre aquest viatge la trobareu en aquest mateix número en un article dedicat específicament a aquesta peregrinació.

Visita del Seminari de Mallorca.

El segon dilluns de Pasqua, dia 26, reprenguérem les classes i recuperàrem el ritme normal de la vida al Seminari, tot i que de seguida s'interrompí: El 26 a la tarda tinguérem la **Trobada de Seminaristes de Catalunya** en la que participaren enguany els seminaristes de Mallorca. Aquesta trobada té lloc els últims anys a Montserrat, on després de fer Vespres a Santa Cecília es participa a la **Vetlla de Santa Maria** al Santuari montserratí.

Maig

El dimarts 8 a les 20h. tingué lloc a la Basílica parroquial de la Mare de Déu de la Mercè i St. Miquel Arcàngel de Barcelona, la celebració diocesana de la **Jornada Mundial de la Joventut**.

Ja és la segona vegada - juntament amb la **Vetlla de la Immaculada** - que un acte diocesà s'escau en la Basílica de la Mercè, la qual cosa ha suposat una descoberta d'aquesta Basílica barcelonina molt desconeguda entre els joves i on es troba la imatge de Maria, la Mare de Déu, sota l'advocació de la Mercè, redemptora de captius, i patrona de la ciutat i de tota la diòcesi de Barcelona.

El dimecres 9 a les 20h. estàvem de festa al Seminari **per la institució de Lectors** de cinc companys nostres: En Xavier Blanco, en Xavier Farrés, en Lluís Ramis, en Dámaso Ruiz i en Joaquim Vidal. Reberen el ministeri de mans de Mns. Joan Enric Vives, bisbe auxiliar de Barcelona. Moltes felicitats a tots cinc!!

El diumenge 20 vam tenir **l'últim recés** de curs. Hi anàrem totes les comunitats del Seminari conjuntament al noviciat de les caputxines de la Mare del Diví Pastor a Pallejà. Predicà aquest últim recés Mn. Homar, director espiritual del Seminari.

Del 21 al 24 **els nostres companys d'Introductori** feren una sortida a banda i banda dels Pirineus orientals que els portà a Cuixà i al Canigó entre d'altres llocs. Uns dies de descoberta de la Catalunya Nord i el seu patrimoni cultural i espiritual; uns dies també de posada en comú de què ha suposat per a tots ells aquest primer curs del Seminari.

Admissió a Ordes dels seminaristes de Cinquè.

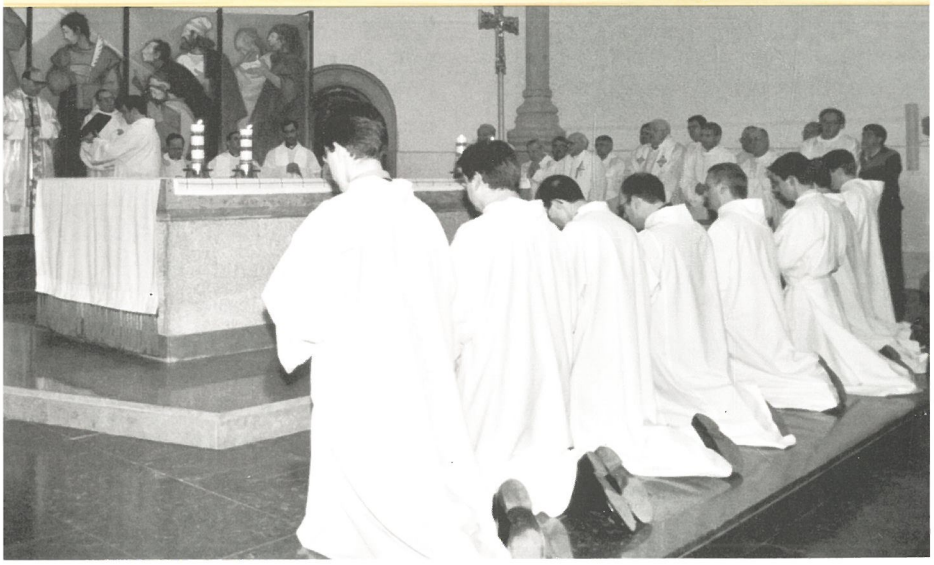

El diumenge 27 a les 19h. a la Catedral de Barcelona **foren ordenats** pel nostre Arquebisbe, el Cardenal Ricard Maria Carles, Mn. Josep Rodríguez, de diaca, i Mn. Cristóbal Robledo, de prevere. Dos servidors més per a l'Església de Barcelona en els ministeris ordenats. Felicitem-los i felicitem-nos tots!!

L'últim dia d'aquest mes de maig vam tenir **l'Escola de Pregària de Joves** a la Catedral de Barcelona.

Rectorat

CRÒNICA

21 - 28 de març: Visita a la missió de "El Puerto" (Rep. Dominicana).

10 d'abril: Participació a la Missa Crismal.

12 - 15 d'abril: Celebració de la Setmana Santa a la Catedral amb els seminaristes d'Introductori i Primer i el seu formador Mn. Manuel Coronado.

26 d'abril: Amb l'equip de formadors i seminaristes, participació en la trobada de seminaristes de Catalunya a Montserrat.

8 de maig: Amb formadors i seminaristes, participació a la Basílica de la M.deDéu de la Mercè en la trobada de la joventut.

11 de maig: Cloenda del II Simposi sobre la Família i la Vida: La dimensió interconfessional.

16 de maig: Trobada de rectors i formadors dels Seminaris de Catalunya i les Illes.

25 de maig: a la Catedral, acte d'homenatge a Mons. Lluís Serrallach.

31 de maig: Trobada de delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya.

3 de juny: Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels.

AGENDA

17 de juny: Amb els Formadors i els seminaristes, participació en el Corpus de la Catedral.

21 de juny: Assemblea general ordinària dels Amics del Museu Geològic del Seminari

24 de juny: Eucaristia al Cottolengo del P. Alegre en la professió religiosa d'una germana.

Tot el Seminari s'uneix a la celebració d'acció de gràcies pel 50è. aniversari d'ordenació presbiteral del Sr. Cardenal a la Basílica de Santa Maria del Mar.

27 - 29 de juny: Trobada de rectors i formadors de Catalunya, a Vilaller (Lleida).

23 - 27 de juliol: Convivència de tot el Seminari a Benasc amb el Sr. Cardenal.

ELS PRIMERS EXERCICIS DEL MIL.LENI

Del dia 5 al 11 d´abril els seminaristes de tercer, quart i cinquè de teologia junt amb els nostres formadors Mn. Antoni Babra i Mn. Josep Serra vam tenir els nostres primers exercicis espirituals del mil.leni en la casa d´espitualitat del Miracle.

Els exercicis sempre són un punt important en la vida del cristià i més encara en la del seminarista, sobretot quan estan enfocats tenint en compte la seva vocació al sacerdoci. Són un punt de confrontació entre el que estem fent i vivint, i la voluntat de Déu, que dificilment es podria fer profitòsament fora d´un clima de silenci, recolliment, pregària i meditació, ajudats en alguna mesura per les plàtiques del qui «dóna» els exercicis espirituals i, el que és més important, colocats en la presència amorosa de Déu sota l´impuls de l´Esperit Sant.

Enguany els exercicis els va «predicar» mossèn Juan Carlos Vera de la diòcesi de Madrid i formador del seminari. Hi havia un tema pel matí i un altre per la tarda mentre que pel vespre ens donava una instrucció espiritual. L´esquema de les meditacions era més o menys el mateix: començava per un text sapiencial, a continuació venia el motiu de fons de tota la meditació basat en algun punt dels exercicis de sant Ignasi, el qual s´anava desenvolupant, habitualment comparant la saviesa de l´Antic Testament i la del Nou. La saviesa veterotestamentària sovint es veu superada i perfeccionada per la que ens porta Crist, sobretot la de les benaurances. Finalment ens donava unes pistes de reflexió i uns textos neotestamentaris de contemplació. La pregària de contemplació és molt important per a no caure en un cercle tancat d´autoreflexió que davant d´una mateixa situació o text sempre pensa igual i es dóna les mateixes solucions, sovint les pròpies personals i no les de Déu.

Els «teòlegs» amb predicador dels exercicis

"Són un punt de confrontació entre el que estem fent i vivint, i la voluntat de Déu."

No em resisteixo a posar algunes de les frases o idees que més m´han impactat:

- L´home és i se sap contingent, la qual cosa li genera angoixa; només sentint-se afirmat per un amor podrà sortir de l´angoixa.

- Cal reconèixer les pròpies limitacions i deixar un espai obert a Déu estant disposats a rebre-ho tot d´Ell; llavors podrem lloar a Déu reconeixent el que Ell fa en nosaltres i, servir-lo deixant que Ell dispossi totalment de nosaltres.

- El pecat consisteix en dir no a Déu. El primer pecat és la copdícia

El santuari i monestir benedictí del Miracle.

de riqueses perquè l´afany de tenir ens impedeix posar el cor en Déu. La pobresa, en canvi, ens permet estar disponibles per a Déu i per als altres; per això Jesús ens convida a la pobresa en les benaurances.

- Si descobrim els nostres pecats i la seva malícia els arribarem a plorar i llavors es complirà en nosaltres la benaurança dels qui ploren.

- La resposta de Déu davant del mal és la misericòrdia que es manifesta en l´encarnació del Fill. El ministre de la reconciliació amb Déu ha de fer present la misericòrdia divina.

- Jesús ens crida a la mansuetud que és una paciència confiada en el Senyor sabent que ell té els seus temps.

- L´home ha d´arriscar i comprometre´s, ha de ser just donant tot allò que es pot donar.

- L´ordenació sacerdotal és una aliança indisoluble en la qual cadascú està disposat a córrer la mateixa sort que l´altre, i aquí l´altre és Crist.

- El cristià i més encara el sacerdot ha d´estar disposat a córrer la sort dels pecadors perquè ells puguin participar de la vida nova.

- L´encontre amb Jesús ressuscitat ens ha d´omplir d´alegria perquè l´alegria de Crist ha de ser la nostra alegria, i de la mateixa manera hem de fer nostra l´alegria del germà.

Tornant al que era el funcionament dels exercicis, entre tema i tema hi havia bastant de temps per a fer meditació i contemplació ja fos a la capella, a la sala de temes, a l´habitació o en el camp, pregària bucal o lectura. Si començavem el matí amb el res comunitari de les laudes, al final del matí celebravem joiosament l´eucaristia, mentre que al final de la tarda resavem-cantavem les vespres amb la comunitat benedictina que viu en el monestir del Miracle, junt amb els fidels -residents allí o turistes- que s´hi volien afegir. Després de les vespres i abans de sopar es podia contemplar unes molt boniques postes de sol que també elevaven l´esperit cap a Déu. Acabavem la jornada resant completes.

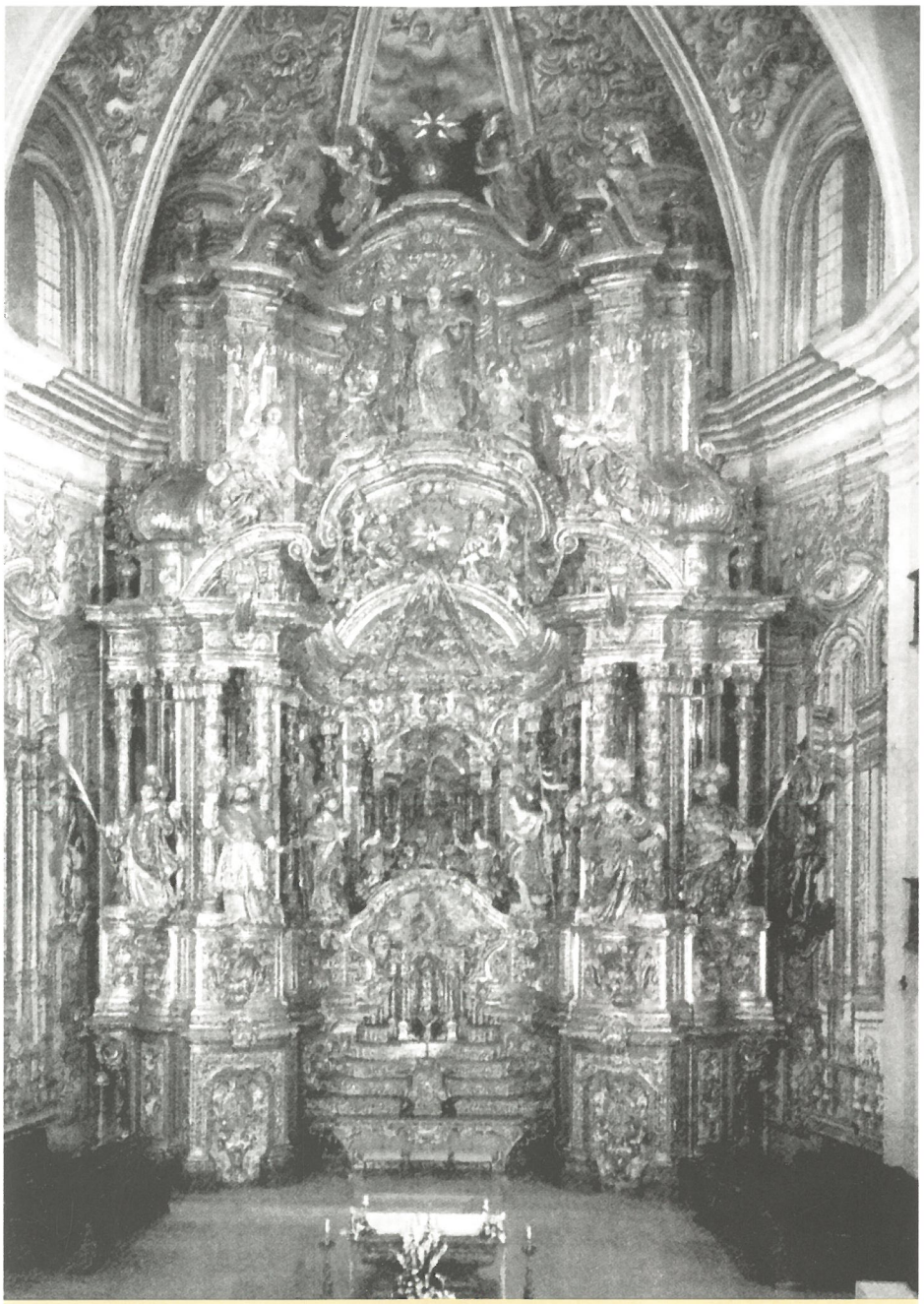

Retaule barroc i altar major del santuari.(s.XVIII)

La «rutina» diària només es va trencar una mica el diumenge (de rams) tot participant i colaborant en els actes religiosos de la parròquia: benedicció de rams i santa missa.

De vegades els exercicis sembla que van molt de pressa i d´altres, que van molt a poc a poc. També hi ha moments de més apertura a Déu i moments d´un cert tancament; moments de joia i moments d´angoixa i preocupació. Malgrat aquestes contradiccions són molt profitosos si la disposició es bona perquè Déu no deixa d´actuar quan li deixem fer-ho.

Realitzar exercicis espirituals immediatament abans dels dies del tríduum pasqual ofereix una gran propina: aquests tres dies es viuen amb molta més embranzida fruit del que s´ha estat vivint en els exercicis.

Lluís Ramis
3r de teologia

CONTEMPLANT L'AMOR DE DÉU!

Processó del Diumenge de Rams.

La vida dels homes, es desenvolupa a través de cicles que es van repetint l'un darrere de l'altre.

Es repeteix el cicle del dia i de la nit: cada dia ens aixequem, ens alimentem, estudiem, treballem, ens relacionem els uns amb els altres, anem a dormir…

Es va repetint també el cicle de les setmanes: tenim un ritme concret de dilluns a divendres; i dissabte i diumenge fem coses diferents.

I també es va repetint un ritme anual; i darrere d'un més ve l'altre, i hi ha èpoques de fred i èpoques de calor; hi ha èpoques de treball, èpoques de celebració, i moments de descans. Darrere de cada estiu ve una tardor; després de cada hivern, una primavera; i així van passant els dies, les setmanes, els mesos i els anys. I al llarg d'aquests cicles es van alternant moments bons i moments dolents, etapes felices i etapes tristes.

Però pels que seguim Jesucrist, els dies, els mesos i els anys no passen sense més; per a nosaltres, el temps no pot ser com una roda de molí. El temps és ple de Déu. I és que, cada dia, Déu ens parla a la pregària, i cada dia se'ns dóna quan celebrem l'Eucaristia.

Per a nosaltres, durant la setmana, no és el mateix un dimarts que un diumenge, dia del Senyor ressuscitat i vencedor del mal i de la mort.

I durant l'any, els cristians esperem el Senyor que es fa present en les nostres vides, celebrem que Déu s'ha fet germà nostre en Jesús de Natzaret, demanem al Pare bo que converteixi el nostre cor cap a la seva misericòrdia, celebrem la resurrecció de Jesucrist i obrim el nostre cor al do del seu Esperit Sant.

L'amor de Déu omple tot el nostre temps: cada dia, cada setmana, cada mes, cada any. Però hi ha moments molt especials en què Déu ir-

romp en les nostres vides d'una manera particularment forta i significativa. És Déu mateix, amb el seu amor, que trenca la nostra monotonia i obre la nostra història a un futur nou, tot guarint les nostres ferides, refent les nostres forces, parlant-nos a cau d'orella, confortant el nostre cor, omplint-nos d'esperança, de joia i de vida nova.

Per als qui formem la comunitat del Seminari, un d'aquests moments en què Déu irromp d'una manera especial en el nostre procés de formació amb la seva força transformadora i vivificadora són els dies en què –com cada curs– fem els exercicis espirituals.

Aquest curs, la comunitat de St. Josep Oriol, hem estat a Banyoles, a la casa d'espiritualitat Cardenal Narcís Jubany, del dia 5 d'abril fins el dia 11. Qui predicà els exercicis va ser Mn. Manel Homar, el director espiritual del seminari. També vingué el nostre formador: Mn. Manuel Coronado.

El primer dia d'exercicis, pròpiament dit, va ser el divendres 6, perquè el dijous va ser el dia en què vam arribar, i ens vam situar en el clima de recolliment i de silenci en què es van desenvolupar els exercicis. Divendres, doncs, vam meditar l'amor i la misericòrdia de Déu al matí, i a la tarda vam contemplar Déu com el nostre Pare bo.

Dissabte al matí Mn. Manel Homar ens va convidar a meditar la nostra vessant feble i pecadora, mentre que a la tarda contemplàrem la misericòrdia de Déu que ens perdona els pecats per la Pasqua salvadora de Jesucrist.

De fet, cada dia vam tenir dues meditacions: una al matí, després de resar Laudes i una altra a la tarda, després de de dinar. El moment central de cada dia era la celebració de l'Eucaristia; especialment solemne fou la del Diumenge de Rams, que vam celebrar just el dia central dels nostres exercicis.

"El temps és ple de Déu. I cada dia, Déu ens parla a la pregària."

Aquell dia (Diumenge de Rams) vam començar a contemplar en les meditacions la persona de Jesucrist. Al matí vam contemplar com és el seu Esperit, i a la tarda vam poder meditar sobre la obediència de Jesús al seu Pare del cel.

Cada dia, al vespre, teníem una bona estona de pregària davant el Santíssim. Després celebràvem Vespres, sopàvem i anàvem a dormir després de resar Completes.

Dilluns Sant vam seguir contemplant Jesús: al matí vam veure el seu amor envers nosaltres els homes. I a la tarda vam meditar la virginitat o celibat de Jesús. Aquell dia vam celebrar el Via Crucis al migdia.

Al dia següent, vam celebrar al migdia el sagrament del Perdó. Al matí havíem meditat les conseqüències per a la nostra vida del celibat de Jesús. I a la tarda el pare predicador ens va ajudar a contemplar l'Esperit de Jesús, en la seva actitud de pobresa radical envers el seu Pare i envers els homes.

Finalment, Dimecres Sant al matí vam contemplar l'Esperit Sant, de qui havíem rebut tantes coses durant aquells dies d'exercicis espirituals. Abans d'un dinar de comiat i de família, vam posar en comú el que havia estat la experiència de cadascú de nosaltres durant aquells dies.

A la tarda, després de dinar, vam sortir de Banyoles cap a Barcelona, amb el cor ple de l'alegria i de la pau de Jesús, i també amb moltes ganes de transmetre-les als nostres amics i germans.

El dia següent era Dijous Sant; introductori i primer celebrarien la Setmana Santa a la Catedral, ben a prop del nostre Bisbe, mentre els companys de segon anàvem a les parròquies, per celebrar amb les comunitats la Pasqua, el pas alliberador i salvador de Jesús per les nostres vides.

Simó-Pere Osorio
2n. de Filosofia

La comunitat al complet més el Director Espiritual.

SETMANA SANTA A LA CATEDRAL

A la sala Capitular després de la celebració de la Vetlla Pasqual

Aquest any, com ja va sent tradició en els darrers anys, els seminaristes d'introductori i de primer de filosofia hem celebrat la Setmana Santa d'una manera molt intensa i vinculada amb la Catedral. Hem assistit a la pregària amb els canonges i hem acolitat en tots els oficis litúrgics principals del Triduum Pasqual, des de la missa del Sant Sopar del Dijous Sant fins a la Missa del Diumenge de Pasqua.

A diferència d'altres seminaristes de cursos superiors que han passat la Setmana Santa en les parròquies on són destinats, nosaltres hem estat tots aquests dies convivint al Seminari, i hem complementat la nostra assistència als actes de la Catedral amb conferències i reflexions per part dels nostres formadors i també amb celebracions pròpies dins del Seminari, bàsicament algunes hores menors, el via-crucis, la prègaria a la Creu el Divendres Sant i les laudes del Diumenge de Pasqua.

Durant tot aquest període hem tingut ben d'aprop les Germanes Carmelites Missioneres, les quals ens han continuat assistint en aquestes dates, la qual cosa ha fet que no ens haguéssim de preocupar de res pel que fa als àpats i al funcionament normal de la casa. Cal remarcar amb agraïment aquesta actitud de servei.

"Des de l'inici de la Quaresma estàvem esperant la celebració de la resurrecció de Crist."

Tots els actes litúrgics han estat molt viscuts. De tota manera, d'entre aquests en destacaria la Vetlla Pasqual, ja que des del començament de la Quaresma estàvem esperant la celebració de la resurrecció de Crist. Aquesta celebració la vàrem viure ben intensament, i quan vàrem tornar al Seminari va començar una petita celebració menjant la típica "mona" entre cants i acudits.

El Diumenge de Pasqua, en acabar la missa del migdia, vàrem anar cadascú a casa seva, a celebrar-ho amb la família. I la setmana següent, de l'Octava Pasqual, tinguérem uns dies de vacances per poder descansar, amb la finalitat d'agafar energies per fer front al darrer trimestre del curs.

Tots els seminaristes hem posat la màxima atenció i tota la nostra bona voluntat perquè els actes litúrgics es desenvolupessin amb tota normalitat

Tallant la «mona».

i amb la màxima dignitat. A vegades, però, l'atzar també ha fet que es produïssin algunes anècdotes divertides. Deixant de banda els petits errors en l'acolitat, errors que possiblement hauran passat inadvertits a la pràctica totalitat dels fidels, aquest any també hem tingut problemes amb l'encenser. Enguany la combustió defectuosa ha fet que, a la Vetlla Pasqual, mentre els acòlits i els celebrants es dirigien de l'altar major al Baptisteri de la Catedral per beneir les fonts baptismals, tot d'un plegat, començà a sortir flames de l'encenser amb una gran intensitat, tot això amb la sorpresa de l'acòlit encarregat d'aquesta funció, i amb l'admiració i cert neguit per part de la resta de persones que desfilaven en la processó i amb algunes mostres d'esglai per part dels fidels que es trobaven dins del Cor. Afortunadament, la situació es va controlar atesa la sang freda i la professionalitat de l'acòlit turiferari, que en cap moment va perdre la calma.

"Ha estat una gran experiència que ens ha permès viure uns dies en un ambient de pregària intensa."

Una altra anècdota que em va cridar l'atenció, que potser més que anècdota seria una curiositat del funcionament ordinari de la Catedral, va ser el sistema de coordinació que hi havia entre l'organista i el canonge encarregat de dirigir els cants: quan hi havia algun dubte per part d'un o altre, es comuniquen mitjançant un aparell telefònic que hi ha darrera una columna. Aquest sistema de comunicació passa totalment inadvertit per part dels fidels que es troben a l'interior de la nau, i l'acústica fa que no es puguin sentir les converses.

En conclusió: la Setmana Santa a la Catedral ha estat una gran experiència que ens ha permès viure uns dies en un ambient de pregària intensa, de servei i de formació.

Ramon Batlle
Introductori

Tot celebrant la resurrecció del Crist.

JORNADA DE PORTES OBERTES

El «stand» de Portal Obert.

Un altre any arriba el cap de setmana de Sant Josep i aquest any, unes setmanes abans tots ens posem mans a l'obra per tal que tot surti de la millor manera possible. Enguany hem decidit de celebrar aquesta diada d'una manera especial, ja que Sant Josep, com tots sabem, és el patró del Seminari, i tots plegats hem ajuntat esforços per celebrar-lo d'una manera una mica més extraordinària..

Ja l'any passat vam fer la jornada de Portes Obertes, i com no va anar malament, i amb el temps sempre es guanya una mica d'experiència, aquest cop ho hem volgut repetir amb algunes novetats, perquè tothom que vingui a visitar el Seminari de Barcelona el pugui conèixer tal com és, i és que com diu el lema de la conferència episcopal: "El Seminari és el cor de la diòcesi", i si és el cor, què millor manera que obrir-lo perquè tothom se'l senti seu, i les nostres comunitats puguin sentir-se part d'aquesta gran familia que el Senyor va forjant en els anys que hi passem !!!

És clar, aquell dia vam obrir les portes de bat a bat, i mostràrem durant tota la tarda les estances del Seminari. S'organitzaren diferents grups per realitzar les visites, i formàrem grups d'infants, que durant tota la tarda gaudiren d'una ginkana per tot l'edifici. Durant tres hores, no es parava de veure la canalla dels nostres esplais i de les famílies de les nostres parròquies, corrent amunt i avall pels passadissos, i ballant algunes danses als patis del Seminari. No calien gaires paraules per veure com aquells nens disfrutaven. I és que en part el Seminari també és d'ells.

"Què millor que obrir el cor de la diòcesi perquè tothom se'l senti seu."

Els més joves tingueren un recorregut una mica més pausat. Per grups visitaren les estances de l'edifici i durant el recorregut pogueren anar copsant la vida que portem aquí: el temps dedicat a la pregària, a l'estudi, a l'esbarjo i, fins i tot, van veure un video on es mostrava un dia al Seminari. Qui sap potser algún dels que van passar també si veia, com nosaltres!, però això deixem-ho a les mans del Senyor, que Ell sap d'aquestes coses més que nosaltres, no?

I per les persones més adultes, se'ls va acompanyar i explicar les parts de l'edifici: les residències, els oratoris, la cuina, etc…

Tot conclogué al vespre amb la Eucarístia, presidida pel Sr. Rector Mn. Prieto, en ella la assistència fou abundant i a la homilia digué com el Seminari no era una fàbrica de capellans, sinó un lloc on el Senyor feia créixer aquelles vocacions que havia cridat a servir a la nostra Església de Barcelona, i que per això, cada una de les comunitats de la nostra diòcesi i cada cristià de Barcelona havia de veure el Seminari com una cosa seva i no pas una cosa aliena. Té raó, de fet nosaltres els seminaristes no caiem del cel, sino que sortim de comunitats ben concretes, de les que el Senyor ens crida.

Explicant que és el Seminari als més menuts.

A l'acabar la celebració de l'Eucaristía, vam fer una vetlla de pregària amb el Santíssim. Els diaques d'aquest any donaren el seu testimoni vocacional, i acompanyats amb cants, posaren a les mans de Déu les nostres vocacions sota la protecció de Sant Josep. Així conclogué el dissabte, i així molts tornàrem a les comunitats a les quals servim, això sí, per tornar a l'endemà que sí que és festa grossa, ja que el nostre Arquebisbe va ordenar diaca a en Vicente Araque.

"El rector destacà com el Seminari no és una fàbrica de capellans."

El diumenge, com ja he dit es va celebrar de manera solemne a la Capella principal del Seminari l'ordenació diaconal de Mn Vicente. El Cardenal l'esperonà en el servei, i en continuar endevant ja que ser capellà val la pena!! El Seminari es tornà a omplir, i és en aquestes ocasions on es veu de debò que som una gran familia. Qui no va preparar el salm, va col.laborar amb la música, qui no va preparar els ornaments va deixar enllestides les taules per fer una mica de piscolabis a l'acabar la celebració i, com no, tots pregàrem per tal que pugués dur a terme la missió que li encomenava a la nostra església. Així enfosquí un dia més per donar pas al dilluns.

Aquest dia el celebràrem a nivell de Seminari. Pel matí, vam anar a classe com prescriuen els cànons, però a la tarda, vam posar a prova la capacitat esportiva dels seminaristes i férem el ja tradicional campionat de fútbol del Seminari, on participaren les tres comunitats que vivim al carrer Diputació i, com no, els nostres germans més joves del Seminari Menor, que es preparen en la seva crida. El partit es jugà al camp esportiu de la Parròquia Mare de Déu de la Pau, on Mn. Claret (rector de la parròquia) va posar a disposició del Seminari la pista. Per quart any consecutiu, si els càlculs no em fallen tornà a guanyar el trofeu la comunitat del Sagrat Cor, de la qual puc dir que en formo part. Cal destacar l'assistència al partit dels formadors Mn. Fidel Català i Mn. Antoni Babra que animaren als seus respectius equips i la presència del rector del Seminari Menor. Mn. Josep Anton Arenas.

Show musical per petits i joves.

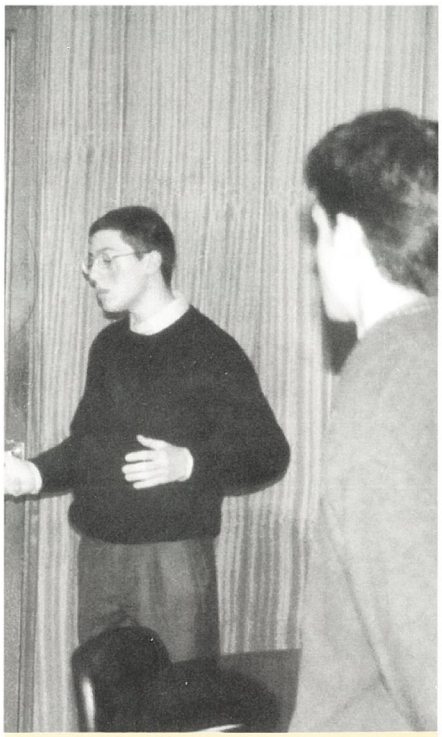

Seminarista fent una explicació.

Els menys aficionats al fútbol van dedicar la tarda a fer una visita cultural al Tibidabo o a d'altres activitats culturals.

Així retornàrem al Seminari on vam celebrar la Eucaristía, aquest cop presidida pel Sr. Cardenal Arquebisbe que també assistí al sopar que posteriorment vam fer tots els seminaristes i els diaques. Aquest fou el punt i final de tres dies que vam dedicar a Sant Josep i al Seminari.

Tothom va poder veure que al Seminari, ens hi trobem una colla de joves que vam entrar cridats per Déu, per a consagrar-nos a la nostra Església i a la humanitat sencera i ser enviats per a donar testimoni d'Aquell que per a nosaltres és el Camí, la Veritat i la Vida, Jesucrist el nostre Salvador.

Déu sap que tot ho férem amb molta il.lusió, i de totes les activitats fetes alguna cosa sempre queda, mentre tot estigui dirigit, com deia un sant que passà una bona època a les nostres terres catalanes, Sant Ignasi, per a major glòria de Déu..

Manel Trani.

5è de Teologia.

VETLLA PER LES VOCACIONS

Benedicció amb el Santíssim.

El dissabte 17 de Març, primer dia del Tríduum de Sant Josep, s'esdevingueren dos dels principals actes del Seminari en la festivitat del seu patró Sant Josep: La Jornada de Portes Obertes i la Vetlla de Pregària per les vocacions sacerdotals.

La Jornada de Portes Obertes, que se celebrava per segon any consecutiu, tornà a ser un èxit d'assistència de gent per visitar l'edifici del Seminari, i poder copsar més directament l'estil de vida dels seminaristes en el seu propi medi. Tant familiars com amics, coneguts i membres de les diverses comunitats cristianes on col·laboren els seminaristes els caps de setmana van poder fer una visita guiada per un seminarista que aclaria totes les qüestions sobre la vida al Seminari.

A les vuit del vespre començà, com ja és tradició, la Vetlla de Pregària per les vocacions sacerdotals presidida per Mn. Francesc Prieto, rector del nostre Seminari. La vetlla tingué dos moments: La celebració eucarística de la Solemnitat de Sant Josep, i a continuació una hora de pregària davant del Santíssim durant la qual vam poder sentir unes reflexions en clau vocacional del nostre company seminarista Vicente Araque (que seria ordenat de diaca a l'endemà d'aquell mateix dia), i de Mn. Joan Carles Izquierdo, Mn. Cristóbal Robledo i Mn. Josep Torrente, diaques en camí vers l'ordenació presbiteral.

"Correspon a les comunitats un paper molt important en la pastoral voca cional."

En l'homilia de la celebració eucarística, Mn. Prieto, rector del Seminari subratllà el Seminari com el veritable Cor de la Diòcesi; lloc on es prepara el futur presbiteri de Barcelona, és a dir que hi són presents els futurs capellans que seran enviats a les comunitats parroquials per a servir-les com a mestres de la Paraula, ministres dels Sagraments i guies de les comunitats.

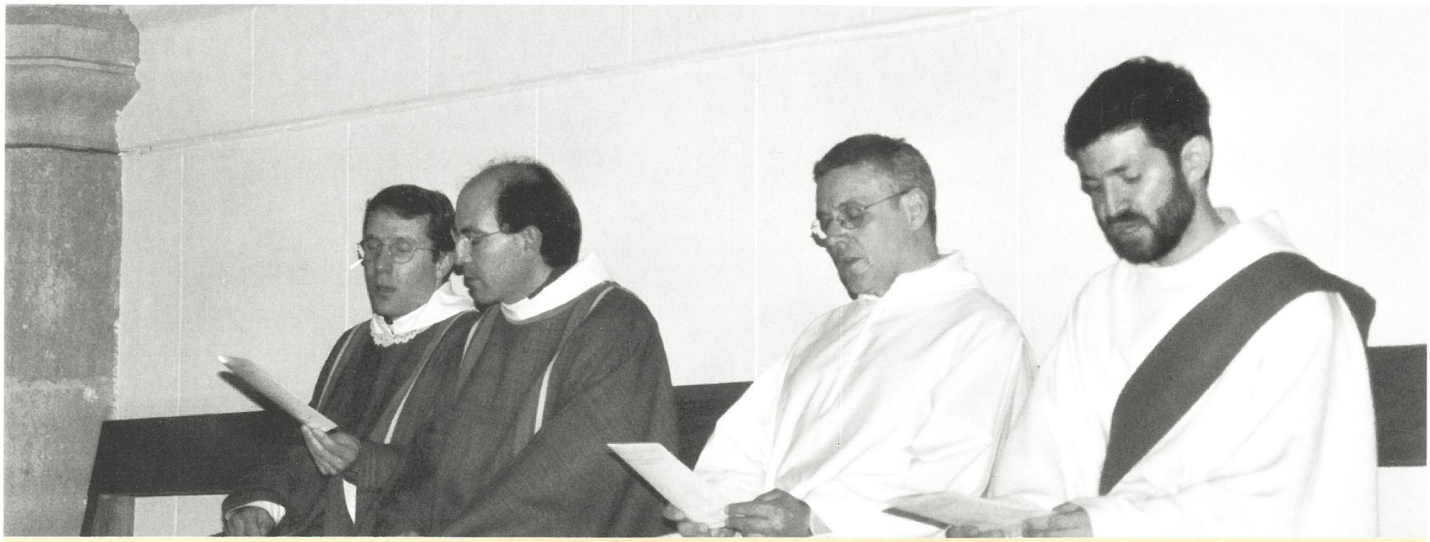

Els quatre testimonis de la Vetlla per les vocacions.

També recordà Mn. Prieto que tot i que el Seminari ja treballa per desvetllar i acollir noves vocacions al sacerdoci entre els joves de la nostra diòcesi, correspon a les comunitats un paper molt important en la Pastoral Vocacional, ja que són elles les que amb la vitalitat de la seva vida cristiana han de procurar desvetllar i acompanyar en un primer moment, a nois que es preguntin seriosament pel seguiment de Jesucrist, Bon Pastor, en el ministeri ordenat.

Segons Mn. Prieto aquí rau la clau del nombre de vocacions en l'Església per als diferents estats de vida cristiana. La intensitat de les nostres comunitats i moviments són aquella llavor que farà als i les joves preguntar-se seriosament pel sentit de la seva vida i com viure-la en clau cristiana.

Per això comentava Mn. Prieto durant la homilia, quan visita alguna de les parròquies de la nostra diòcesi i li pregunten

- Quants joves entraren el curs que ve al Seminari?

Ell acostuma a respondre:

- Els que vosaltres porteu.

La segona part de la Vetlla, consistí en una hora de pregària davant el Santíssim Sagrament en què els abans esmentats diaques i el Vicente Araque, a partir de textos bíblics i de les seves vivències personals, reflexionaren sobre la vocació.

Animant la celebració.

"Que molts joves sàpiguen escoltar la crida de Déu vers el sacerdoci."

En aquest discursos es veié com en la història de salvació que els ha portat fins a les portes del ministeri ordenat, han tingut molta importància les seves famílies, les comunitats parroquials i/o moviments que han conegut, l'exemple de laics compromesos, els sacerdots que han conegut en el seu recorregut vocacional, i tanta altra gent a través de la qual Déu els ha cridat i encoratjat a aquesta donació per amor que és la vida sacerdotal.

Que molts joves sàpiguen escoltar la crida de Déu vers el Sacerdoci i que sapiguem ser-ne tots plegats, uns bons exemples de vida cristiana!

Xavier Blanco
3r. de Teologia

SANT JOSEP?? QUINA SOLEMNITAT!!!

Fou el passat 19 de març, solemníssima solemnitat de Sant Josep, que com ja es tradició al Seminari, formadors, seminaristes i la comunitat de carmelites missioneres vam celebrar la diada amb la intensitat que aquesta reclama, tot estenent-la al llarg del dia, com un Ofici festiu...

Pel matí, a l'hora de classe, hom estava a les respectives aules, com un matí de dilluns habitual. Els d'introductori, però, ens vam trobar amb la peculiaritat que el professor corresponent semblava ser substituït pel director espiritual, Mn. Manel Homar. I la peculiaritat deixà de ser-ho, per convertir-se en un fet; fins al punt que el mossèn ens convidà a seguir-lo, sense pressa però amb constància, fins a l'emblemàtic port vell de la ciutat, als peus del l'estàtua d'aquell qui ens permeté, pel seu descobriment, de menjar fins avui aquell clàssic i immortalitzat "pa amb tomàquet" (abans que aquests arribessin s'usaven figues per sucar al pa): Cristòfor Colon.

Just sortir i intuint alguns què hi podríem anar a fer al port vell, amb l'única pista que ens donà el mossèn tot repetint incansablement: *"duc in altum!!"*. En aquell moment, a en Jordi Tres se li ocorregué d'agafar la càmara de fotografiar, per "materialitzar" la inesperada sortida. De mentres, els altres anàrem tirant, confiant que ens atraparia. I realment ens va atrapar, però al no adonar-nos-en ens començarem a posar un xic nerviosos. Al final el trobàrem als peus del "descobridor de tomàquets".

Allà al port compràrem un bitllet per anar amb "oreneta" o, com es coneix, "golondrina", i acomplir així el lema de la sortida (*duc in altum!!*). El viatge fou molt entranyable i familiar: mentres el Carles Cahuana feia amistat amb turistes britànics, Mn. Homar ens delia amb unes cançons acompanyades per la guitarra d'en Txema Cot, o el que en podríem dir el seu mòbil portàtil.

Acabat el viatge i "la moguda" de tots plegats, tornàrem, ben afamats però agraïts, al Seminari.

El dinar fou ben formós, ben amanit de rialles i caliu, arrodonit tot plegat amb uns bombons obsequi de Mn. Serra i el Moscatell de la casa.

> ***"El viatge fou molt entranyable i familiar."***

A la tarda tingueren lloc pròpiament les diverses alternatives per celebrar el dia:

Mentres un cert grup anà al cinema, altres escalfaven motors per il·lustrar-se amb la coneguda exposició del Tibidabo, de la qual se'n tregué un agradable sabor de boca general. La tercera alternativa fou a càrrec d'un exercit de cotxes que s'encaminaren per a jugar la lligueta St. Josep Oriol - Sagrat Cor - Seminari Menor. En aquesta última hom quedà astorat de la qualitat de joc del Seminari Menor, en absolut comparable a la d'anys anteriors. Un potent esperit de lluita amania tot l'equip...(suspir), bé, res com ser jove, eh?

Acabada la lligueta, volàrem tots sans i sense fractura cap al Seminari. Tot i engolir-nos el trànsit d'una hora punta arribàrem a temps de dutxar-nos i engalanar-nos per celebrar i viure la cimera del dia: l'Eucaristia. Fou presidida pel nostre Arquebisbe, Ricard Maria Carles i concelebrada per alguns sacerdots recent ordenats, i pels formadors del Seminari Menor i Major, amb llurs seminaristes.

El sopar, de gala, estigué vertaderament a l'altura del dia, quasi sobrepassant-la i tot. Al acabar, el Sr. Cardenal repartí els premis del campionat o "lligueta" de futbol resultant primers Sagrat Cor, segons St. Josep Oriol i finalment el Seminari Menor.

Acabat el comiat i tot començant la digestió, una altra diada de Sant Josep cap a l'arxiu de la memòria i per donar-ne gràcies a Déu!

Txema Cot
Introductori

Sagrat Cor

Sant Josep Oriol

Seminari Menor

TROBADA DE SEMINARISTES DE CATALUNYA I MALLORCA

La foto de família oficial.

El 26 d'abril tingué lloc la trobada de seminaristes de Catalunya i Mallorca a Montserrat.

L'aplec de seminaristes de diferents llocs (Barcelona, Tarragona, Girona, Urgell, Vic, Lleida, Tortosa, Solsona, Mallorca) posa de relleu que l'Església és universal, i que són poques les coses que ens distancien i moltes les que ens uneixen; ja que és el mateix Crist qui ens uneix en un sol cos amb Ell.

El veure tants joves seminaristes fa pensar com Crist continua tenint cura de la seva Església i vol fer-se present entre nosaltres, però també ens fa pensar en l'obligació i el deure de pregar per les vocacions i crear l'ambient perquè sorgeixin joves per a la vida sacerdotal i religiosa.

És evident que la nostra societat necessita sacerdots que prediquin els valors evangèlics i posin un nord a la societat, i per això el principal motiu de demanar sacerdots, no és el d'omplir seminaris de gent o les parròquies de fidels, sinó que Déu sigui estimat per tots i es sàpiguen fills de Déu.

L' Aplec de seminaristes va començar a l'ermita de Sta. Cecília, amb la celebració de vespres i tot seguit pujàrem caminant fins al Monestir on va tenir lloc la vetlla a la Mare de Déu.

La Vetlla era molt concorreguda per molts fidels vinguts de tot Catalunya: hi havia grups de joves, representants de parròquies, de centres excursionistes, de moviments eclesials... Tots ells, a l'igual que els seminaristes, pujaren a Montserrat amb un únic objectiu: pregar conjuntament a la Mare de Déu.

L'encontre de seminaristes va concloure amb la celebració de la nostra fe, l'Eucaristia.

El nostre bisbe, cardenal Ricard M. Carles, a l'homilia ens va animar a ser testimonis del Crist i de la nostra fe i ens va posar com a exemple el màrtir Francesc de P. Castelló i Aleu. El Sr. Cardenal va fer una crida a ser conscients de que el pecat és una ofensa a Déu i que nosaltres hem de viure reflectint Crist. El Sr. Cardenal expressà la necessitat que la gent té de veure sensiblement el Crist i com nosaltres hem de ser en mig del poble, amb les nostres paraules i obres, aquest testimoni on es pugui percebre el Crist ressuscitat.

L'abat de Montserrat Josep M. Soler va aprofitar l'ocasió per explicar que l'advocació popular de la Moreneta és fruit de la confiança del poble en la Mare de Déu com a mitjancera, ja que són les peticions del poble amb les tradicionals espelmes, les que han anant ennegrint la imatge, i és aquest color qui mostra com la Mare de Déu ha anat agafant totes aquestes súpliques al llarg dels segles tornant-se bruna i bonica per al seu poble.

La Vetlla va transcórrer en un to festiu i alegre tot envoltat d'un clima pasqual entorn a la Mare de Déu. Va ser un encontre de seminaristes amb la Mare Déu, tot pregant i celebrant la resurrecció del Crist.

Alejandro Galán Introductori

CARTA ALS SEMINARISTES

Agrair a Déu el do del sacerdoci:

Em demanen unes breus reflexions sobre la celebració de les meves noces d'or sacerdotals que s'escauen aquest any. Efectivament, vaig ser ordenat prevere el 29 de juny -en la festa dels apòstols Sant Pere i Sant Pau- de l'any 1951.

La primera reflexió és que sento, per damunt de tot, el desig i la necessitat de donar gràcies a Déu pel do del sacerdoci, agrair a Jesucrist haver-nos fet confiança, malgrat les nostres limitacions i debilitats i pecats. Agraïment al Senyor perquè s'ha fiat de nosaltres i ens ha cridat a l'honor de treballar des de la primera hora de la nostra vida i espero que -gràcies també a ell- a treballar fins al capvespre de la vida a la seva vinya.

Us recordo que, com cada any, celebra aquestes noces d'or un bon grup de preveres -diocesans i religiosos- del nostre bisbat, entre els quals, com sabeu, hi ha aquest any dos bisbes, Mons. Pere Tena i jo mateix. Ajudeu-nos a donar gràcies a Déu. Perquè no hi ha cap sentiment tan oportú com aquest de l'agraïment al Senyor.

Recordareu que l'any 1996, el Sant Pare celebrà també els seus 50 anys de la seva ordenació sacerdotal -fou ordenat pel cardenal Sapieha el dia 1 de novembre de 1946 a Cracòvia. Amb aquest motiu va escriure un llibret titulat «Do i misteri», llibre que acaba precisament amb una acció de gràcies a Déu pel do de la vocació.

Faig meves aquestes bellíssimes paraules del nostre Sant Pare: «No puc acabar aquestes reflexions en l'any de les meves noces d'or sacerdotals, sense expressar al Senyor de les messes el més profund agraïment pel do de la vocació, per la gràcia del sacerdoci, per les vocacions sacerdotals de tot el món. Ho faig en unió amb tots els bisbes que comparteixen la mateixa preocupació per les vocacions i senten la mateixa alegria quan augmenta el seu nombre».

Us puc dir, benvolguts seminaristes, que no podeu donar cap alegria més gran i cap regal millor als vostres bisbes que veure-us créixer i preparar-vos per a ser uns bons sacerdots de Jesucrist al servei de la diòcesi de Barcelona. En els onze anys del meu ministeri episcopal a Barcelona he ordenat prop de cent preveres diocesans.

Aquest és el regal més gran que Déu ha fet a la nostra diòcesi. Prego perquè ens continuï beneint i pugui tenir el goig de poder imposar les mans encara a bastants preveres, com el vaig tenir el proppassat dia 27 de maig, en ordenar a la nostra catedral un prevere -Mn. Cristóbal Robledo- i un diaca -Mn. Josep Rodríguez- alumnes del nostre estimat Seminari.

Us beneeix a tots, formadors i seminaristes, amb tot afecte en Crist Sacerdot,

+ Miguel M. Card. Coll

El Sr Cardenal amb el seminaristes i formadors a Benasc, l'estiu passat.

Ordenació episcopal a la catedral de Tortosa el dia 3 d'agost de 1969.

TOTA UNA VIDA DEDICADA A L'ESGLÉSIA

Els primers anys de sacerdoci (Tabernes, 1954)

La seva gran afició: la muntanya.

Celebració recent a la catedral de Barcelona.

LA DIMENSIÓ AFECTIVA EN LA FORMACIÓ DELS SEMINARISTES

«Sobretot vetlla el fons del cor, que d'allí surt la vida» (Pr 4,23)

La jornada del passat divendres 23 de febrer tingué com a centre d'interès l'educació de l'afectivitat. Una qüestió que toca de ple la formació humana. La reflexió i exposició d'una dona, Margarida Bofarull, religiosa del Sagrat Cor, ens hi ajudà.

La qüestió podia ser tractada des de diferents perspectives, la seva fou des de la pedagogia que ens aporta el nostre viure cristià, que és on ens adonem que tots volem estimar i ser estimats, i percebem que tots necessitem ser educats i créixer en maduresa i autenticitat.

La xerrada fou àgil, concreta, directa,... les primeres pinzellades d'aquest amplíssim tema foren extretes del llibre de Proverbis (4,23), cal vetllar i saber viure en harmonia, allò que portem al cor, és allò que vivim i allò que som.

Partint de l'obvietat que homes i dones naixem sexuats, la nostra opció de vida (sigui quina sigui; la del casat i la del celibatari) comportarà, si volem ser autèntics, un canvi, un situar-se de nou en la pròpia realitat, també respecte de la sexualitat. Això és un fet gairebé ineludible. La nostra decisió ha de ser lliure, responsable i sabent que allò que trio em fa més feliç que les renúncies que es puguin presentar. A més a més, seria una falsedat caure en el miratge de voler compartimentar la vida en diferents àmbits, ja que d'aquesta manera diferents criteris de decisió podrien intervenir en la mateixa persona, fins arribar al conflicte, i al fracàs d'un projecte de vida plantejat segons l'Evangeli (seguiment radical de Jesús en l'amor). La nostra vida és una. No es pot pensar, ni viure fragmentàriament. Ser homes i dones, casades o cèlibes, ens afectarà a tota l'existència, a la manera de situar-nos d'una manera concreta davant dels altres, davant de fets de vida, davant d'actituds, de reaccions diferents a nosaltres mateixos,

"Per a viure amb alegria l'amor envers els altres cal un enamorament senzill i profund de Jesús."

La nostra sexualitat pot ser educada? Sí, sempre que acceptem el que suposa l'autoconeixement personal. Sabent que som descobridors de nosaltres mateixos, que som persones que cada dia creixem i que coneixem quelcom nou, i amb voluntat podem arribar a ser-ne conscients. Aquest fet és important: ser conscients ens demanarà fer l'esforç de posar nom a les coses que vivim. D'aquesta manera no caurem en la superficialitat de reduir l'afectivitat a la sexualitat, i ni molt menys a la genitalitat. Una salut afectiva sana, ens demanarà estimar-nos per poder estimar. Això pot ser educat des de l'acceptació d'un mateix, i si calgués, a través de l'acompanyament més personalitzat.

Serà molt important en el nostre procés de creixement deixar-nos aconsellar per algú. Deixar-se acompanyar és necessari per madurar diversos aspectes de nosaltres mateixos. Sols no arribaríem gaire lluny. Cal saber treu-

El Sr rector presentant a la germana Margarida Bofarull.

Els seminaristes escoltant.

re'ns les màscares que puguem portar. No refugiar-nos en afectes enganyosos o banals, en un activisme desmesurat; per aconseguir de viure un amor profund vers al nostre projecte de vida.

La nostra és una societat que contínuament analitza i prejutja, tot buscant un hedonisme autocomplaent, cercant plaers ràpids, i exigint resultats positivistes.

Com ens situem davant d'aquest context? Viure aïllats del món és un contrasentit evangèlic. Ens cal fermesa i serietat per saber estar ben connectats amb Jesús. Es tracta de viure l'evangeli amb fidelitat, sabent que Déu ens vol lliures i ens fa ferms; és així, com, a poc a poc, amb un aprenentatge seré i sa, podrem assumir renúncies i viure fidelitats amb felicitat.

La gna.Marga Bofarull en plena xerrada.

L'educació de l'afectivitat no pot ser menyspreada en cap moment de la vida, menys encara, en una etapa de formació integral com la del seminarista. Vetllar pel nostre cor ens posarà en l'òrbita d'estar pendents per cercar una font educativa en la nostra afectivitat.

En el cas dels cèlibes, que és l'opció lliure i responsablement acceptada dels futurs sacerdots, els hi caldrà acceptar la tensió: soledat-relació, sabent que és necessari viure el descentrament d'un mateix per no ser pidolaires d'una estimació passatgera i ridícula. Així podrem estar en sintonia per a viure l'alegria que comporta l'amor vers els altres: a partir d'un enamorament senzill i profund de Jesús. D'aquesta manera el celibat deixarà de ser un signe relativament contradictori, a una senyal amorosa d'un nou estil de vida.

-És molt important tenir grups de referència, tant de cèlibes com de matrimonis.

-Saber revifar el do rebut en l'ordenació, amb una autèntica entrega d'un mateix, així la soledat serà la possibilitat de buidar-se d'un mateix per omplir-se de Déu.

-Ser experts en amistats.

Daniel Palau
4t. de Teologia

LA FORMACIÓ ESPIRITUAL

El Seminari és una casa de formació amb unes característiques pròpies que li fa possible: acollir, acompanyar i educar, a tots aquells joves o adults, que sabent-se cridats pel Senyor al ministeri presbiteral, desitgen conèixer amb profunditat i per tant, sense preses, tot el que això significa per a ells i per l'Església diocesana a la que serviran en col·laboració estreta amb el seu Bisbe.

Tal com ens diu el Pla de Formació: *«La formació per al ministeri presbiteral té diverses dimensions: humana, espiritual, pastoral i comunitària que estan íntimament unides»*, però parlant concretament de la dimensió espiritual li dóna una rellevància que cal tenir molt en compte.

És precisament perquè aquesta tasca formativa va molt més enllà de les nostres possibilitats humanes, només des d'una mirada contemplativa a l'acció de l'Esperit en nosaltres, podrem respondre amb confiança i agraïment al do de la vocació.

«La formació espiritual unifica i fomenta totes les altres dimensions i tots els objectius de la formació del seminarista» diu textualment el text abans mencionat. Per això la formació espiritual del Seminari té aquesta finalitat específica: cultivar l'espiritualitat del prevere diocesà secular.

Ens podem preguntar què és concretament el que distingeix aquesta espiritualitat nostra de les altres espiritualitats que es viuen en el si de l'Església. Sense dubtes responem que és la *caritat pastoral*, aquella que va viure el mateix Crist i que Ell mateix va voler prolongar i fer present de manera eficaç, en mig de la seva Església i del món, mitjançant l'amor del prevere a la seva comunitat. I que se'ns transmet pel mateix Esperit Sant, a partir de la nostra Ordenació.

Per a poder arribar a la configuració amb Crist, Bon Pastor, la formació espiritual haurà d' oferir les pistes més assenyades per a viure oberts a l'Esperit: obedients a les seves cridades i dòcils a la seva acció. Només Ell ens pot fer reconèixer a Jesucrist com a Senyor i a estimar Déu com a Pare. I des d'aquest coneixement participar del seu mateix amor vers tots els homes, d'una manera especial, del seu amor vers aquells que se'ns confien.

"Només l'Esperit ens pot fer reconèixer a Jesucrist com a Senyor i estimar Déu com a Pare"

«A la llum de l'Esperit, el seminarista podrà discernir i interpretar com cal, en la seva vida i en els esdeveniments de la vida dels homes, els signes de Déu en el temps». En aquesta tasca ens hi trobem tots i no hem d'esmerçar esforços per tal d'aconseguir allò que Déu vol donar-nos per a compartir-ho amb tots els homes.

Mn. Manel Homar
Director espiritual del Seminari

Detall de l'altar de la Capella del Seminari.

LES SORTIDES AL CURS D'INTRODUCTORI

La colla d'Introductori a St. Martí del Canigó.

El curs d'Introductori del Seminari Conciliar de Barcelona i Interdiocesà de Catalunya ha fet una sèrie de sortides durant l'any acadèmic. Sortides d'un matí i alguna convivència més llarga a altres bisbats de casa nostra. L'objecte d'aquestes activitats és conèixer diferents realitats eclesials i culturals.

El curs d'introductori del Seminari Conciliar de Barcelona i el Seminari Interdiocesà de Catalunya, comparteix durant aquest primer curs, les classes habituals en l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona (estudiem: documents d'Església sobre formació sacerdotal, també estudiem llengües, història, bíblia, filosofia...).

També ha estat habitual el matí del dijous dedicar-lo a diverses activitats culturals (visites a museus, parròquies d'interès especial, coneixement de la ciutat...).

Enguany hem tingut unes convivències per afavorir un coneixement comunitari i personal més profund, acompanyats per Mn Serra i Mn Figueres.

Aquestes sortides han estat moments de pregària més intensa i de moments jovials també més viscuts. Cal dir que ha estat molt positiu, ja que en aquest curs, el Seminari ens acull a seminaristes de diferent procedència, edat i formació. Amb les hores de carretera, la furgoneta s'ha anat convertint en un simpàtic símbol de la convivència del curs. Certament, el fet de poder compartir uns dies fora del context habitual, propícia conèixer més els companys, i això és mol positiu i necessari!

Al monestir de Poblet.

Hem fet tres sortides al llarg del curs: Al BISBAT DE GIRONA (7-9 de novembre), la RUTA DEL CÍSTER (12-15 de novembre), i la recent estada a VIC (21-24 de maig).

L'última sortida ha estat a Sant Miquel de Cuixà, Sant Martí de Canigó, Vilafranca de Conflent... no vam poder fer el cim del Canigó perquè no teníem temps, no pas per falta de força i ganes!

A totes les parròquies on hem passat, els rectors que ens han acollit als seus menjadors, a les cases on ens han acollit, ho han fet amb una gran estima. A les actes de les valoracions que feiem després de les sortides n'hem deixat constància: la gent de les parròquies estima els seminaristes molt. Això ens demana a cadascú molt. Sempre amb alegria i il·lusió!

Jordi Tres
Introductori

RESUM DEL CURS 2000-01

Enguany, com en altres promocions, els qui ja hem acabat els estudis teològics a la Facultat, hem anat trobant-nos tota una sèrie de dijous al Seminari.

L'objectiu d'aquestes trobades és el d'acompanyar-nos mútuament des del Seminari en l'inici del ministeri pastoral, alguns de nosaltres com a diaques.

Mn Cristóbal, ordenat de prevere.

Per raó de la nova situació en que ens trobem (vivim ja a les parròquies on col·laborem, tenim cura de més qüestions que durant l'etapa de Seminari, i en molts cassos exercim ja el ministeri) ens va bé disposar d'espais on compartir aquesta experiència i els goigs i dificultats que comporten.

Per aquesta raó, el programa de curs s'inicia amb una exposició compartida de les realitats pastorals dels llocs on col·laborem, de manera que hom es pot adonar de la diversitat de realitats que cal servir des del ministeri, i alhora esdevé per a nosaltres un ajut mutu.

Hi ha també diverses sessions pràctiques que fan referència a les tasques ministerials que haurem d'exercir, començant per les celebracions litúrgiques dels diversos sagraments -especialment l'eucaristia- i abordant també altres qüestions pròpies del despatx parroquial i d'acompanyament de persones i situacions.

Hi ha una darrera dimensió pròpia també d'aquest curs que no és menys important que les reunions de formació: els recessos que mensualment hem tingut a la casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana. A través d'aquests recessos hem aprofundit mitjançant la reflexió i la pregària en aspectes com són la vessant missionera de la nostra vida, les actituds de fons en l'exercici del nostre ministeri, el celibat...

Mn Josep Torrente
diaca

Mn Izquierdo i Mn Torrente han estat ja ordenats de preveres.

PROCLAMAR I ASSIMILAR LA PARAULA DE DÉU

Mons. Vives, el rector del Seminari i els nous lectors.

"Aneu per tot el món i anuncieu l'Evangeli". Aquesta invitació de Crist als seus deixebles es va fer present en cinc seminaristes de 3r de teologia, per part del bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Joan Enric Vives. Va ser el passat 9 de maig, dia en el qual vam ser instituïts lectors en Xavier Blanco, Xavier Farrés, Lluís Ramis, Dámaso Ruiz i Joaquim Vidal. En la celebració eren presents els nostres formadors, companys, els rectors de les parròquies on col·laborem els caps de setmana, els nostres familiars i d'altres coneguts. Aquest és el primer pas en un procés encaminat al sacerdoci. Els ministeris del lectorat i acolitat; l'Admissió a Ordes, i finalment l'ordenació diaconal i presbiteral. Al lector se li atorga la funció de proclamar la Paraula de Déu en les celebracions litúrgiques (tret de l'Evangeli). També dirigeix el cant i la participació del poble. Tanmateix se li encomana instruir els fidels per rebre dignament els sagraments. Es tracta, doncs d'una tasca litúrgica i catequètica. Per això ha de conèixer, meditar i assimilar la Sagrada Escriptura, donant-ne testimoni.

"Al lector se li otorga la funció de proclamar la Paraula de Déu."

Durant la cerimònia d'institució, el bisbe beneeix els candidats per tal que "meditant assíduament la vostra paraula la comprenguin cada dia més i siguin aptes per anunciar-la amb fidelitat als germans". A continuació es fa el lliurament del Llibre Sagrat. Cadascú dels aspirants, agenollat, agafa la Bíblia que li ofereix el bisbe, mentre li fa aquesta exhortació: "Rep el llibre de la Sagrada Escriptura i transmet fidelment la paraula de Déu, perquè visqui més i més en el cor dels homes". El nou lector contesta "Amen" i besa la Sagrada Escriptura.

La recepció del Lectorat suposa un primer grau de confiança per part de l'Església posant a les nostres mans un dels seus dons més preuats: la Paraula de Déu que arrela la nostra Fe.

Rebent la Sagrada Escriptura.

Tot això, doncs, demana per la nostra part un compromís seriós d'anar creixent i madurant en la nostra vocació. És a dir, fer més nostra cada cop l'Escriptura i, amb la nostra actitud i predicació, encomanar-la als altres. I amb especial atenció, a tants i tants que es troben allunyats de Crist i de l' Església, que desvetllen en nosaltres una gran sensibilitat.

Després d'esdevenir lectors, en sortir a llegir en l'assemblea sentim un compromís especial de creure'ns al màxim i de viure millor allò que estem pronunciant. Un cop instituïts, proclamem la Paraula de Déu d'una altra manera.

Dámaso Ruiz
3r de teologia

EL DIACA EN L'ESGLÉSIA

Des del Concili Vaticà II, es parla més del diaca en l'Església, pel fet de restaurar-se el DIACONAT com a grau independent i estable de la jerarquia.

No és estrany, doncs, que moltes persones es preguntin: què son els Diaques, què fan i quina és la seva missió en l'Església.

A la Constitució dogmàtica sobre l'Església: *Lumen Gentium* Nº 18, se'ns explica que *«Crist el Senyor, a fi de péixer i fer créixer constantment el Poble de Déu, establí en la seva Església serveis diversos, encaminats al bé de tot el Cos. Ministres dotats de poder sagrat (per la imposició de les mans), per servir als seus germans a fi que tots els qui formen part del poble de Déu ... arribin a la salvació».* Tot seguit el document comença a parlar de la Constitució jeràrquica de l'Església.

És bo d'observar que a l'hora de presentar el *Directori per el Ministeri i la vida dels Diaques*, es comenci citant aquest mateix text. I es continuï, citant el Nº 1581 del Catecisme de l'Església Catòlica que diu: *«El sagrament de l'Orde, configura al Crist per una gràcia especial de l'Esperit Sant, amb vista a servir d'instrument del Crist per a la seva Església. Per l'Ordenació rep la capacitat d'actuar com a representant del Crist, Cap de l'Església, en la seva triple funció de Sacerdot, Profeta i Rei».*

Aquest és, el sagrament del ministeri apostòlic. L'acte sagramental de l'Ordenació va més enllà d'una simple elecció, designació, encàrrec, o institució per part de la comunitat, ja que confereix un do de l'Esperit Sant, que permet exercir una potestat sagrada que únicament pot venir de Crist mateix, per mitjà de la seva Església (C.E.C., Nº 1538).

El sagrament del ministeri apostòlic comporta tres graus que des de molt antic s'anomenen Bisbes, Preveres i Diaques.

Els Bisbes, que presideixen en nom de Déu el ramat, de la que son pastors com a Mestres de la doctrina, Sacerdots del culte sagrat i Servidors en el govern, són ajudats pels Preveres i els Diaques.

Proclamant l'Evangeli.

El ministeri eclesial fa que a ell estigui intrínsecament lligat el caràcter de servei. El sagrat ministeri posseeix, a més, caràcter Col·legial i caràcter Personal que s'exerceix en nom del Crist.

El servei dels Diaques en l'Església està documentat des dels temps apostòlics. Ja S. Ireneu veu l'inici del Diaconat en el fet de la institució dels «set», de la que parlen els Fets dels Apòstols (6, 1-6). En el grau inicial de la jerarquia es troben els Diaques, ministeri que sempre s'ha tingut en gran honor en l'Església. *«Enfortits per la gràcia sacramental, i en comunió amb el Bisbe i el seu presbiteri, serveixen el Poble de Déu en la diaconia de la Litúrgia, de la Paraula i de la Caritat. D'acord amb allò que l'autoritat competent li hagi assenyalat, pertoca al diaca d'administrar solemnement el baptisme, guardar i distribuir l'Eucaristia, assistir en nom de l'Església al matrimoni i beneir-lo, portar el Viàtic als moribunds, llegir la Sagrada Escriptura als fidels, instruir i exhortar el poble, presidir el culte i l'oració del fidels, administrar sagramentals, presidir el ritu d'enterrament i sepultura. Dedicats a tasques de caritat i d'administració, els Diaques tindran present l'avís de S. Policarp: "Misericordiosos, amatents, caminant d'acord amb la veritat del Senyor, que es féu servidor de tots"» Lumen Gentium* Nº 29.

La literatura patrística testifica des del principi una estructura jeràrquica i ministerial de l'Església, que compren el diaconat. Per S. Ignasi d'Antioquia una Església particular sense bisbe, prevere i diaca era impensable. I remarca com el ministeri del diaca no és sinó el *«ministeri de Jesucrist, que abans dels segles estava en el Pare i ha aparegut al final dels temps».*

Als primers temps de l'Església sovint trobem al Diaca al costat del seu bisbe, i moltes vegades son martiritzats al mateix temps. És el cas dels primers diaques màrtirs de les nostres terres, Auguri i Eulogi, que a Tarragona van donar la vida al costat del seu bisbe Sant Fructuós.

Mn. Josep Serra i Colomer

formador del Seminari

DÉU S'APROPA PER AMOR I COM AMOR

Quan surti aquest nº de Portal Obert, farà, més o menys, 3 mesos de la meva ordenació de diaca. Aquesta ordenació diaconal m'invita a preguntar-me, ¿Què significa ser cridat al diaconat en un món en el que hi ha diferents tipus d'esclavituds; en un món convulsionat i violent, amb cada vegada més diferències entre rics i pobres, en un món amb estructures injustes i comportaments insolidaris, un segle XXI en el que per a vergonya de la humanitat continuen les guerres, la fam, les morts de milers de nens, dones i homes? ¿Què vol dir "guiar", ser responsable d'una comunitat? ¿Què puc fer jo per que l'home sigui purificat del seu pecat, arribi a Déu i obtingui la salvació?. No es fàcil per a mi donar una resposta, però em dóna pau el que Déu em diu: "Jo sóc amb tu; jo seré amb tu perquè la meva paraula sigui un compromís amb la història, perquè la meva paraula rogent la creguin i la adorin, perquè sigui arrancat el pecat de l'home que dificulta l'extensió del Regne.

Possiblement tot sigui mes senzill. Pot ser que una tasca sigui la de desvetllar a les persones per a que no pateixin per motius equivocats. Que l'acceptació de la pròpia finitud és el principi de la salvació. Que aquest Déu trascendent i inabastable no és un Déu separat i llunyà sinó que s'ha fet proper als homes en Jesús de Natzaret. S'ha fet igual a nosaltres menys en el pecat. Aquest apropament de Déu és lliure i gratuït i busca trobar a l'home. És un Déu que s'apropa no per a jutjar sinó per a salvar, perquè ha escoltat el clam del seu poble, perquè estima especialment els més febles, els drogoaddictes, els marginats, els qui passen fam, els immigrants, perquè estima els pobres, els menyspreats, a tots aquells per a els que la vida es una càrrega pesada. Déu s'apropa perquè és bo i s'apropa com allò que és bo per als homes. Déu s'apropa per amor i com amor. Es pot dir que Jesús

El bes de pau.

és la misericòrdia de Déu. El lloc d'aquest apropament de Déu és la vida i la història dels homes en tot allò que tenen de necessitat: de perdó, de salvació, de pau i d'esperança, de veritat i de justícia. No es l'home el que s'acosta a Déu en busca de salvació, sinó que és Déu el qui s'abaixa a l'home per oferir-li la salvació. El que fa l'home és respondre a Déu en agraïment, en fe i en esperança a aquesta gratuïtat oferida, i al mateix temps l'home respon a aquesta realitat del Déu que s'apropa, convertint-se ell mateix en bona noticia i salvació per a tots.

Segurament la diaconia, es a dir, el millor servei que es podria fer a tots el homes i dones del nostre món, sigui desvetllar-los i apropar-los a aquesta misericòrdia de Déu. Per a dur a terme aquest servei confio en la eterna promesa de Déu: "Jo sóc amb tu"

Mn Vicente Araque

Diaca.

Prostració durant les lletanies.

TOTA LA VIDA ÉS UNA CRIDA DEL SENYOR

Tota la vida és una crida del Senyor. En cadascun, per la Gràcia de Déu, es va concretant d'una manera ben diferent.

Ja fa tres anys que amb 51 anys, vaig entrar al Seminari Conciliar de Barcelona. En aquell moment concretava aquesta crida que el Senyor m'havia fet des de ben jove, però que les circumstàncies de la vida (per al creient, la providència) no em deixaren concretar abans. Ara en el moment de l'ordenació diaconal al servei de la Diòcesi de Barcelona es recapitulen moltes vivències, persones i es veu, com en una pel·lícula, la meva llarga trajectòria, que m'ha portat a aquest moment.

En aquest moment, amb l'ordenació, sento més vivament allò que el Senyor m'anava dient: servir els més pobres.

Així ho he anat fent des del moment que vaig començar a col·laborar amb els Germans de Sant Joan de Déu, amb els Pares de la Missió de Sant Vicenç de Paül i, actualment, a la parròquia on estic destinat pel Seminari de Barcelona, Sant Miquel del Port en el barri de la Barceloneta. Allí hi col·laboro amb les Filles de la Caritat i la Llar Social Santa Lluïsa de Marillac. En aquesta llar s'acullen persones que han sortit de la presó o que són drogodepenents i volen refer la seva vida.

"Sóc enviat per a servir el Senyor en els més pobres."

Per a mi és una experiència molt joiosa el poder compartir amb sor Genoveva, la seva comunitat i grups de voluntaris l'amor i misericòrdia de Déu en l'entrega als marginats, als desheretats de la societat.

Per això l'entrega d'aquest ministeri que l'Església em confia m'omple de goig i per a mi és motiu d'acció de gràcies. Sóc enviat per a servir el Senyor en els més pobres, aproparles les Paraula de Déu, servir la seva taula i repartir el seu Cos, especialment als malalts.

Dono gràcies a Déu per haver-me escollit sense cap mèrit meu. Dono gràcies a l'Església de Barcelona que presideix el nostre Cardenal-Arquebisbe, Ricard-Maria Carles, al Seminari de Barcelona que m'han acollit i format per a portar a terme aquest servei: fer proper Jesús als més necessitats, fer present el seu Regne.

Mn. Josep Rodríguez
Diaca

Primera Eucaristia com a diaca.

CÀNTIC DE LLOANÇA

Entre les nombroses riqueses que recull la Sagrada Escriptura es troben els anomenats Càntics. Són fragments en els quals podem escatir un cert to poètic, o fins i tot d'èpica, però que, en definitiva, són la plasmació literària d'una experiència de Déu que provoca l'admiració de l'home envers Aquell que ha estat la fons de l'esdeveniment viscut.

En conseqüència, del més pregon de la persona surt la lloança i l'agraïment a Déu que s'ha fet present en la seva història, individual o col·lectiva, mostrant la seva glòria, és a dir, el seu rostre de santedat inigualable i d'amor infinit.

En aquest sentit, em sento un privilegiat quan penso en els moments viscuts en la meva ordenació presbiteral. Visc un sentiment d'infinita gratitud pel do del ministeri rebut.

La gràcia de Déu s'ha fet present en la meva vida de moltes i diverses maneres, però se'ns dubte que de manera molt especial el dia 27 de maig a la Catedral. Per això, amb tota humilitat, em sento del grup d'aquests grans homes i dones de la Biblia com Moisés, Anna, Judit, Tobit, Maria, Zacaries o Simeó, que exultaren Déu per la seva grandesa i els seus favors envers ells mateixos o el seu poble d'Israel.

La meva lloança a Déu es recolza en haver-me trobat digne per la missió d'apropar a tots els homes i dones el seu Evangeli d'alliberament íntegre de la persona, únic camí que pot donar a l'ésser humà el sentit últim de la seva existència, perquè és l'únic camí que el porta a Déu, el seu Creador.

"Ell és la meva força, jo no he merescut res, tot és gràcia!"

Aquesta missió que té el seu origen en l'amor etern de la Santíssima Trinitat i com a finalitat que tots els homes participin d'aquesta comunió trinitària, no es pot realitzar sense l'ajuda de l'Esperit Sant, que ha de moure permanentment els nostres actes.

Quan s'arriba als moments previs de l'ordenació i a l'interior mateix de la cerimònia hom experimenta amb força aquest amor gratuït de Déu, la seva iniciativa amorosa que només troba resposta en el desig fervent de fer-li entrega de tota la teva vida, en el sí de l'Església, la nostra mare en la fe.

Ens diu el caputxi R. Cantalamessa que els cristians compartim amb molts d'altres la preocupació per la solidaritat i el servei social als homes del món, però ningú els parla de l'amor de Déu, un amor que s'ha avançat al nostre, que ha estat primer i, per tant, és gratuït. Aquesta és la nostra tasca específica.

De forma esplèndida ho recull el segon cant del Servent de Jahvé d'Isaïes: "Jo t'he fet llum de les nacions perquè portis la meva salvació d'un cap a l'altre de la terra" (Is 49,6).

El moment en que el candidat és cridat i presentat al bisbe.

Vull demanar-li a la Verge Maria, ella que va proclama un dels càntics que més han marcat l'espiritualitat de l'Església de tots els temps, que m'ajudi en el meu ministeri perquè sàpiga cantar constantment les lloanges del Senyor als méus germans, conscient de la meva petitesa, però confiat que: "abans de néixer, el Senyor em va cridar, va pronunciar el meu nom quan era a les entranyes de la mare" (Is 49,1).

Ell és la meva força, jo no he merescut res, tot és gràcia!

Mn Cristóbal Robledo Prevere

I ELS CAMINS ENS PORTAREN A ROMA

Recepció del Sant Pare a la Plaça de St.Pere.

Durant l'Octava de Pasqua, un grup de 13 seminaristes dels cursos de tercer i quart i dos dels nostres formadors vam tenir la sort de fer un pelegrinatge a Roma, passant primer per Asís. Vam sortir el Diumenge de Pasqua per la nit. Encara estaven fresques en la nostra memòria les imatges de la celebració de la Pasqua a les nostres comunitats quan les dos furgonetes que ens havien de portar cap a Itàlia van posar-se en marxa.

Al matí vam fer una petita aturada a la ciutat de Pisa on vam poder visitar la catedral, el baptisteri i la torre del campanar que continua tant torta com sempre. Però no ens vam poder aturar massa ja que el plat fort de la jornada era la visita a Asís. Al volts de la quatre de la tarda vam arribar a Santa Maria dels Àngels i després de deixar les bosses a l'alberg vam pujar a fer una breu visita al poble del poverello. Vam poder visitar la catedral de Sant Rufí, la basílica de santa Clara on vam poder pregar davant del seu sepulcre així com davant la creu que va parlar a Francesc. Anant cap a la basílica de Sant Francesc va començar a ploure amb fúria i tots vam acabar ben xops però això no va impedir que poguéssim estar una estona junt a un dels homes que més a interrogat a la humanitat per la seva manera de viure el cristianisme, Sant Francesc d'Asís.

"Deixeu que Crist us parli, que gravi el seu rostre en el vostre cor i en la vostra ment, per a fer-lo present a l'home d'avui."

Al matí, després de estar una estona a la Porciúncula, vam sortir cap a Roma, on ens van acollir les germanes de la congregació de sant Joan Baptista. Acompanyats per en Mn. Homer Val, prevere de la nostra diòcesi que es troba cursant estudis a Roma, vam fer una primera visita al Vaticà. Va ser emocionant trobar-me en una plaça de Sant Pere que fins ara només havia vist per la televisió. De la basílica de Sant Pere en va sorprendre com la perspectiva està treballada de tal manera que no sembla tant gran com en realitat és. També en va agra-

De visita pel fórum romà.

dar molt cantar el Credo tant a prop de la tomba de Pere, en la nostra llengua i amb el cor en comunió amb tots els homes i dones del món amb els que tenim la sort de compartir una mateixa fe. Per la tarda vam visitar les catacumbes de Sant Calixte on vam poder celebrar la Eucaristia i després vam anar a la basílica de Sant Pau Extramurs, que, personalment, és una de les basíliques que més m' ha agradat.

El dimecres vam poder assistir a la audiència amb el Sant Pare. Estàvem molt ben situats i podíem veure tota la plaça plena de gent, els diferents grups, l'ambient festiu, les corals, bandes de música...Quan arribà el moment de la presentació dels diferents grups i ens van anomenar a nosaltres ens vam aixecar i vam entonar la tornada del Virolai mentre tota la plaça escoltava en silenci. Va ser realment emocionant. El sant Pare ens va dirigir unes paraules en castellà on ens deia que deixéssim que Crist ens parlés, que gravés el seu rostre en el nostre cor i en la nostra ment, per a fer-lo present al home d'avui. Ens va convidar a tots a viure intensament l'alegria pasqual per tal de contagiar amb ella a tots els que ens envolten. Per la tarda vam visitar la Roma barroca. Per a mi va ser especialment destacable la visita a l'Església del Gesú on vam poder pregar davant el cos de Sant Ignasi i vam poder celebrar l'Eucaristia en la habitació on va lliurar la seva vida a mans del Pare.

El dijous vam celebrar l'Eucaristia a la capella Clementina, la més propera a la tomba de Pere. Després va venir un dia molt intens en el que vam visitar Sant Joan del Laterà, St Pietro in Vincoli (on es troba el Moisès de Miquel Àngel...) el Colisseu, el Foro Romà, el Capitoli...

"Vam entonar la tornada del virolai."

El divendres ens va acompanyar Mn. Josep Maria Domingo que també està estudiant a Roma. Vam celebrar l'Eucaristia a Santa Maria Maggiore i després vam visitar la Congregació per al Culte i els Sagraments on ens va rebre el P. Julià, escolapi català que treballa en aquesta congregació i que ens va fer una crida molt important a intensificar la nostra formació a tots els nivells, però sobretot a nivell humà per a poder respondre adequadament a la crida de Déu. Per la tarda vam visitar el Pontifici Consell de la Pastoral per a Operadors Sanitaris on ens va rebre un entusiasta Mons. Redrado que ens va encoratjar a ser animadors dels animadors de la pastoral sanitària. Per la nit vam fer un últim sopar de comiat i vam contemplar la bellesa de la ciutat per la nit.

El dissabte al matí vam acomiadar-nos de la comunitat que ens havia acollit i vam emprendre el camí de retorn amb el cor ple de pensaments i pregàries i també ple d'agraïment per haver tingut l'ocasió de passar junts aquest dies de peregrinació de Fe, convivència fraterna i anècdotes divertides que ara citem quan ens creuem pels passadissos del Seminari.

Jordi Redondo
4t de Teologia

Davant de la Basílica de Sant Pere del Vaticà.

HOMENATGE A Mn. ROVIRA BELLOSO

"Un mestratge estimat, valorat i reconegut"

El proppassat dijous 30 de gener tingué lloc al saló d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona l'oferiment de la miscel·lània en homenatge al professor i doctor en teologia, mossèn Josep Maria Rovira i Belloso, prevere de la nostra diòcesi. L'acte no estigué exempt d'un caliu del tot familiar i amical, l'atmosfera era omplerta per l'emotivitat, el record, la valoració i l'estima de tots els seus, els més propers, i dels qui l'han conegut a través de la lectura dels seus llibres. Uns valoren la profunditat dels seus estudis teològics, d'altres la bonhomia del seu tracte i tots, l'agudesa de les seves reflexions i intervencions.

Tant la Facultat de teologia com la seva revista catalana, motivaren i finalitzaren una miscel·lània intitulada *«La humanitat a la recerca de Déu»*, dedicada al mestratge del dit teòleg de casa nostra, amb una trajectòria que ha vist un reconeixement públic merescut. Amb un tarannà senzill i cordial mossèn Rovira s'ha mostrat servidor diligent del poble de Déu acompanyant-lo des de l'estudi, la reflexió i el diàleg obert i sincer envers tothom, creients i no creients.

Intervingueren en la presentació d'aquest volum els professors Josep Rius-Camps (director de la revista), Salvador Pié i Ninot (professor de la facultat), Bruno Forte (professor de teologia a la facultat de Nàpols), tots ells presidits en l'acte pel bisbe auxiliar Pere Tena, degut a les absències excusades del Sr. Cardenal, Ricard Maria Carles, i de l'arquebisbe de Tarragona, doctor Lluís Martínez Sistach.

En primer lloc es recordà amb agraïment el vint-i-cinquè aniversari de la revista i alhora, el fet de poder dedicar per tercera vegada, un volum a una miscel·lània. En aquesta ocasió a un teòleg, en les dues vegades anteriors ho féu als doctors Gomà (escripturista) i Eusebi Colomer (filòsof).

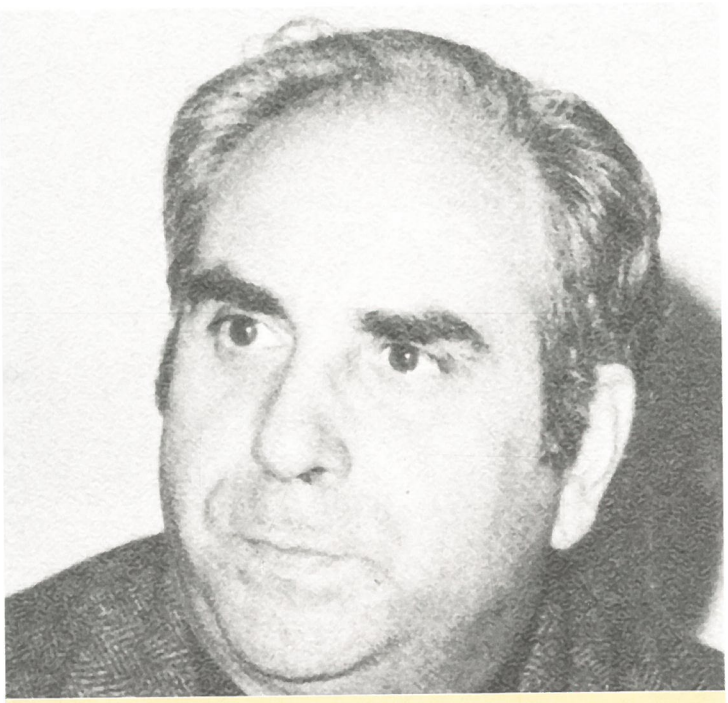

Mn Josep Maria Rovira Belloso.

Tot seguit s'explicà el contingut del volum editat, seguit d'una breu biografia de l'homenatjat.

Intervingueren els presents apel·lant al desig de realitzar un estudi teològic propi per a un temps concret, el nostre, el temps posterior a la caiguda del mur de Berlín. És a dir, una teologia més històrica, remarcant la fidelitat que li deu a l'home actual, una teologia més teològica, que ajudi a l'home a viure el seu encontre amb Déu, i després una teologia més ètica, en el sentit que afavoreixi el diàleg i la convivència més responsable amb el moment actual.

Es feu un especial menció sobre la tasca educativa del teòleg en els nostres dies, no lliurada de dificultats, com tampoc d'una especial importància. Des d'aquest punt de vista es valorà molt positivament els anys dedicats a la docència, durant els quals s'ensenya però també s'aprèn.

Al final intervingué el mateix professor Rovira donant les gràcies pel que tot el que aquest acte suposava, animant al planter de nous professors joves a seguir treballant amb renovades il·lusions, doncs ells són una esperança i una realitat, senyalà també com n'era d'important una teologia capaç de dibuixar com un compàs un cercle perfecte, harmoniós, que tingués una punta ben arrelada a la terra i l'altra ben dirigida apuntant al cel, sense oblidar mai el diàleg interdisciplinar entre les ciències, d'entre les quals la teologia ocupa un lloc discret però definitiu, alhora d'aportar sentit a la realitat que és viscuda i envoltada per la presència del misteri.

Per a nosaltres, seminaristes, un testimoni d'aquesta alçada ens esperona en diversos sentits, per exemple: en primer lloc a adonar-se que en la diversitat de carismes cal anar a fons, oferint els dons rebuts a tothom fins al final, per tal que amb l'ajuda de Déu puguem donar el cent per u, un altre valor és en valorar la necessitat d'una sòlida i equilibrada formació teològica que ajudi i apropi els homes i dones dels nostres ambients a Déu, i en tercer lloc a estimar la nostra història diocesana a partir del testimoni dels qui ja ens han marcat algun viarany. Moltes gràcies mossèn Rovira.

Daniel Palau
4t. de Teologia

CRÒNICA D'UN TRIMESTRE

Són diverses les activitats que es desenvolupen en el nostre Seminari a més de les que es realitzen en la vida diària, és a dir, la vida de comunitat i la vida acadèmica. Presentem la crònica dels últims mesos.

El dia 3 de març a Vilafranca del Penedès, en el "Molí d'en Rovira", tingué lloc la VIII TROBADA D'ESCOLANS. Va ser una jornada reeixida. Hi assistiren prop de doscents escolans i escolanes acompanyats de pares i un bon nombre de mossens. Tant els jocs com l'animació van ser molt participats. L'Eucaristia, molt viscuda, palesava que la "comunitat" eren nois i noies acostumats a estar prop de l'Altar. És una ocasió molt adient per a fer conèixer el Seminari.

El dia 18 de març alguns seminaristes donaren testimoni de la seva vocació en la celebració de l'Eucaristia en diverses parròquies i també a la S. E. Catedral.

El dia 19 de març, festa de Sant Josep, tot el Seminari Menor convisqué amb els seminaristes majors en la celebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Cardenal, i en el sopar fraternal que també va presidir el nostre Pastor. Abans però hi va haver els tradicionals partits de futbol. Tot i la perícia dels nostres jugadors aconseguirem la tercera plaça...

El dia 31 de març i 1 d'abril els seminaristes d'ESO anaren a Mataró al Monestir de la Divina Providència per una convivència- recés amb la participació també dels nois del Seminari Obert. **Els dies 6 i 7 d'abril** els seminaristes de Batxillerat varen fer el recés a La Cartoixa. Sojornarem a la hostatgeria. Vàrem participar a Vespres, Maitines i Missa Conventual. L'assistència a Maitines –a mitja nit- tot i ésser lliure va tenir un gran èxit, encara que l'endemà a la conferència molt instructiva del P. Canals hi havia algun badall de més... Els nostres llisgams amb La Cartoixa són tan vius com abans.

El dia 10 d'abril. Missa Crismal. Tots els seminaristes serviren l'Altar amb molta dedicació i bon fer.

Els dies del 28 d'abril a l'1 de maig el P. Josep Enric Parellada a Montserrat dirigí les Convivències- Exercicis als seminaristes batxillers. Varen ser dies molt profitosos per les reflexions, l'assistència a les celebracions litúrgiques i també per bones estones d'esplai. Anteriorment uns quants nois havien assistit a la Vetlla de Santa Maria que va presidir el Sr. Cardenal.

El dia 11 de maig visità el nostre Seminari la Sra. Rosa Deulofeu, Delegada de Pastoral de Joventut. Després de dinar va compartir en una llarga conversa sobre temes que afecten a la joventut. Els seminaristes participaren en el diàleg amb gran interès.

El dia 26 de maig a Sant Cugat del Vallés, recés i visita cultural al monestir. El Sr. Rector ens va convidar i agraïm la seva predicació i la documentada visita.

I finalment tenim en projecte participar en el pelegrinatge diocesà a Lourdes i al mes de juliol, del 12 al 15, a La Conreria farem les VI CONVIVÈNCIES D'ESCOLANS.

Com podeu veure, a més de la vida ordinària hi ha molta "moguda"...

Mn Fidel Catalan

Formador del Seminari Menor

II SIMPOSI SOBRE LA FAMÍLIA I LA VIDA: LA DIMENSIÓ INTERCONFESSIONAL

El dia 11 de maig passat a la Sala d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona va tenir lloc la clausura del II Simposi sobre la família i la vida, que enguany girava entorn a la dimensió interconfessional. L'esmentat simposi va ser organitzat per la Delegació episcopal per a la família i la vida i la Delegació episcopal d'ecumenisme i relacions interconfessionals.

Clausura del Simposi.

L'acte comptà amb la intervenció del nostre Cardenal Arquebisbe, Mons. Ricard Maria Carles i Gordó, del vicari episcopal per Espanya de Mons. Jérémie Caligiorgis, Metropolità per a les Gàl·lies, Espanya i Portugal del Patriarcat Ecumènic de Constantinoble, del Rvd. Sr. Josep Monells, Pastor de l'Església Evangèlica i Director del Sud d'Europa del moviment interconfessional Àgape, de Mons. Francisco Gil Hellín, Secretari del Pontifici Consell per a la Família i la Vida, del Cardenal Alfonso López Trujillo, President del Pontifici Consell per a la Família i la Vida i del Sr. Jordi Pujol i Soley, President de la Generalitat de Catalunya.

L'acte començà amb una breu presentació dels representants de les diferents comunitats cristianes catalanes, feta per Mons. Jaume Gonzàlez Agàpito, Delegat episcopal per a la família i la vida, així com del document on es recull la Declaració conjunta dels cristians sobre el matrimoni i la vida familiar a Catalunya signada per Catòlics, Evangèlics i Ortodoxos, manifestant l'alegria, la satisfacció i l'orgull compartit fruit del treball dels participants al simposi, en una voluntat unitària en defensa d'unes realitats, la família i la vida, de cabdal importància per a tots els cristians, tal i com queda recollit en l'esmentada Declaració conjunta.

> ***"La família és la unitat cel·lular de la nostra societat."***

A continuació, sota el tema "La família a Catalunya, realitat i perspectives de futur interreligioses", Mons. Ricard Maria Carles, com a màxim representant de l'Església Catòlica Romana a Barcelona, expressà la cura, delicadesa, estimació i valoració del Sant Pare per la família i la vida, i expressà la seva preocupació per la davallada de la natalitat i les darreres mesures polítiques que atenten contra la família com a unitat cel.lular de la nostra societat i la vida com a dret inalienable. Així mateix el Sr. Josep Monells, des de la seva experiència vivencial personal com a espòs i pare, va presentar la família com a puntal de la comunitat cristiana, així com les pressions que els membres de les comunitats reben per part dels *Mass Media* i que posen en pe-

rill la família com a anella de la cadena transmissora de la fe. Per últim, el vicari episcopal per Espanya de Mons. Jérëmie Caligiorgis centrà la seva intervenció en la dimensió d'església doméstica de la família, en l'espiritualitat i la vivència de la fe en el sí d'aquesta unitat bàsica de la comunitat cristiana i de la societat.

Finalitzades les intervencions dels representants de les tres confessions firmants de la Declaració, Mons. Francisco Gil Hellín va fer una breu descripció de la història i funcions del Pontifici Consell per a la Família i la Vida. A continuació va presentar al President de l'esmentat consell, el Cardenal Alfonso López Trujillo, el qual, tot i que portava preparada la seva intervenció relativa a la "Família i perspectives: els poders públics", va preferir improvitzar fent seves les paraules de les intervencions dels representants de les tres confessions. Des d'aquestes paraules va presentar la família com a quelcom consubstancial a la societat, antropològicament útil i necessària, com a puntal de la cohesió, consistència i coherència de la societat. Va manifestar la seva preocupació, així com la del Sant Pare, per la situació de la família i de la vida en les legislacions dels diferents països, i els atacs que rep. Però alhora va mostrar-se esperançat sobre el futur de la consciència social i la valoració de la família i de la vida. Per altra banda va felicitar a les comunitats cristianes catalanes per l'acte d'untitat tan important que es disposaven a segellar amb les seves signatures: La Declaració conjunta dels cristians sobre el matrimoni i la vida familiar a Catalunya, mostrant la seva esperança en que algun dia aquest mateix acte es pogués celebrar a nivell mudial i així caminar junts en la defensa de la família i de la vida.

Finalitzada aquesta intervenció, Mons. Jaume Gonzàlez Agàpito va fer lectura de l'esmentada Declaració conjunta i una vegada acabada, aquesta va ser signada pels representants Catòlic i Evangèlic, indicant que a Mons. Jérémie Caligiorgis no li havia estat possible quedar-se a la clausura del simposi però que havia deixat signat el document. Una vegada acabada la signatura, Mons. Jaume Gonzàlez Agàpito va fer entrega d'una còpia al Cardenal Alfonso López Trujillo i una altra al Sr. Jordi Pujol i Soley.

"Es signà la Declaració conjunta dels cristians sobre el matrimoni i la vida familiar a Catalunya."

Tot seguit, el president de la Generalitat va puntualitzar, per alusions, algunes afirmacions fetes en les intervencions anteriors i, centrant-se en "El lloc de la família a l'Administració pública catalana i les seves perspectives de futur", va expressar les dificultats amb les que es troben els polítics creients en la defensa de la família davant d'una tendència general contrària. Tanmateix va manifestar la seva confiança en el futur donat que constatava cert canvi vers una sensibilitat més favorable sobre el tema.

L'acte va acabar pregant tots units perquè Deú il.luminés a aquells que tenen a les seves mans la defensa de la família i la vida, i perquè tots puguem viure amb joia el do diví que per a la humanitat suposa la família.

Antoni Fernàndez
1r de Filosofia

Llegint la Declaració conjunta.

PARRÒQUIA DE SANT MARTÍ DE SANT CELONI

Dinar amb joves a Fogars de Montclús.

Continuant la sèrie de: "Un cap de setmana a...", avui em toca el torn. Em dic Artur Boardman soc seminarista i col·laboro a la parròquia de Sant Martí a Sant Celoni. En aquests moments estic cursant quart de teologia i aquest és el meu segon any a la parròquia de Sant Martí.

La col·laboració en una parròquia és un dels aspectes importants en la formació del seminarista ja que li ofereix la oportunitat d'establir un contacte més proper amb la gent; és el sentit pastoral de la nostra formació: és a dir aprendre la practica del ministeri al qual som cridats. Aprendre com funciona una parròquia, desde el interior, ens permet veure quins son els problemes i les realitats en l'àmbit d'una parròquia i de quina manera podem transmetre la fe viva en Jesucrist. La nostra funció en la parròquia és la d'aprenentatge, i aprenentatge directe dels mossens que ens acullen i ens transmeten tota la seva experiència. De aquesta manera veiem la importància del tracte amb la gent, el sentit de acollida dintre de la comunitat i la pluralitat enriquidora dels seus membres. La col·laboració dintre d'una parròquia ens permet conèixer les diverses activitats en el camp de la evangelització i de la catequesi, i també com s'organitza el treball d'equip entre el mossèn, catequistes, equip litúrgic, animadors de confirmació etc.

"La nostra funció en la parròquia és la d'aprenentatge."

Sant Celoni està situat al Vallès oriental als peus del Montseny. Això li dona un caire especial, un caire muntanyenc. Encara que s'hagi perdut la peculiar manera de viure pròpia d'aquestes contrades en favor d'una vida més urbana molt més relacionada amb l'industria i els serveis, es pot flairar aires muntanyencs en les expressions i actituds de la gent en la seva manera de viure conservant gelosament les seves tradicions i l'amor a la seva terra.

El rector de la parròquia de Sant Martí és mossèn Lluís Pou i fa dos anys que és a Sant Martí de Sant Celoni, com aquell qui diu vàrem entrar junts. Col·laboren amb ell en les tasques pastorals mossèn Albert Castilla, Mn. Josep Alemany rector de la Costa del Montseny i Mn. Fidel Català, que ve els caps de setmana, formador del seminari menor.

Cada divendres al vespre agafo el tren de rodalies que em deixa a Sant Celoni sobre dos quarts de vuit. A les vuit hi ha una primera reunió amb els joves de la parròquia, d'edats entre els 15 i 18 anys, en aquesta reunió es tracten temes de fe i vida. A les deu de la nit tenim trobada amb els grup de joves més veterà que va dels 19 anys fins els 30 i tractem temes de fe en major profunditat, creant debats monogràfics sobre temes actuals i de l'església. El segon divendres de més ens reunim tots dos grups per fe pregaria davant el Santíssim a les nou del vespre i l'últim divendres de més fem un videoforum on passem una pel·lícula que comentem, un cop acabada, sota un punt de vista cristià.

Parròquia de Sant Martí.

Sant Cristòfol de Fogars de Montclús i al fons Sant Celoni.

El dissabte al matí, abans de la missa de 9, resem les laudes amb el grup de fidels que mossèn Lluís ha preparat i on participen molts fidels. Després de això em queda un temps lliure que dedico a preparar les meves coses: rentar la roba, preparar algun treball de la facultat, estudiar etc. També preparo les activitats mensuals amb membres del grup de joves. Cada dos mesos fem una sortida a Fogars de Monclús, on hi ha la rectoria de la parròquia de Sant Cristòfol la qual depèn del rector de San Martí; ara no hi ha culte, això ens permet tenir un lloc on podem fer amb els joves convivències i activitats més sovint a la natura, realitzar camps de treball, xerrades formatives, recessos, activitats lúdiques i excursions pel Montseny.

El dissabte a la tarda preparo les classes de guitarra, ja que tots els dissabtes a les sis venen alguns joves per aprendre a tocar la guitarra o per aprendre noves cançons. A les set hi ha preparació de la missa de joves, cants lectures, pregaries etc. I assagem els cants de la missa. La missa del dissabte es una missa dirigida al jovent on la participació del jovent és gran. Desprès de missa comentem les coses que em de fer per la propera setmana i de tant en tant sopem tots plegats.

Amb els joves al Matagalls.

Els diumenges al matí després de la missa de dos quarts de vuit preparo els cants per la missa de infants que és a les 11h. Hem format un grup de nens i nenes que canten i toquen instruments a la missa de infants i cada diumenge dos quarts abans de la missa assagem els cants. Un cop acabada la missa d'infants faig d'acòlit a la missa de 12, que és la missa major. La parròquia de Sant Martí té molt moviment de gent i n'hi ha caps de setmana que no es para, sobre tot si n'hi ha alguna solemnitat o algun acte especial. Gràcies a Déu molta gent ens ajuda i senten la parròquia com una cosa seva. El diumenge al cap vespre torno al Seminari enriquit amb una experiència de vida en una comunitat cristiana.

Artur Boardman

4t de Teologia

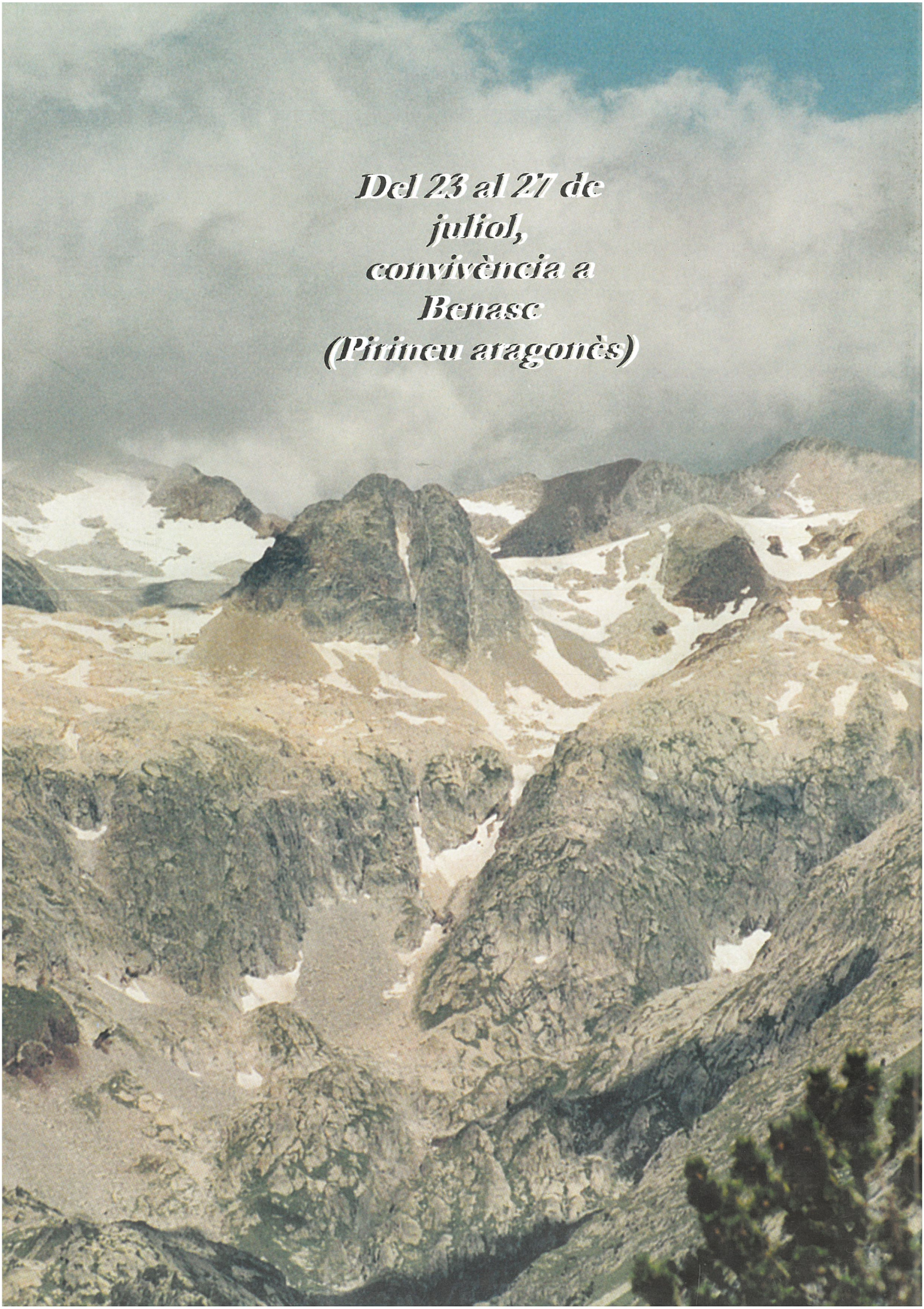

Del 23 al 27 de juliol, convivència a Benasc (Pirineu aragonès)